

ภาษาแห่งความปรารถนา : มุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดไทยสมัยใหม่
กรณีศึกษารายการเทค มี เอาท์ ไทยแลนด์ (Take Me Out Thailand)¹
The Language of Desire: Perspectives on Partner Selection among Modern
Thai Single Women, a Case Study of Take Me Out Thailand

อู๋ ชุนหลาน (Wu Chunlan)

นักศึกษาลัทธิศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

Doctoral Student in the Arts program, Department in Thai as a Second Language Communication
Faculty of Arts, Huachiew Chalermprakiet University

E-mail: 393869901@qq.com

วีรวัฒน์ อินทรพร (Weerawat Intaraporn)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

Assistant Professor Dr., Department in Thai as a Second Language Communication
Faculty of Liberal Arts, Huachiew Chalermprakiet University

Received: January 23, 2026, Revised: April 4, 2026, Accepted: June 10, 2026

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดไทยสมัยใหม่โดยใช้แนวคิดการศึกษา
วาทกรรมผ่านกลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดในรายการ Take Me Out Thailand ผลการวิจัยพบว่ามีมุมมอง
ในการเลือกคู่ 6 ลักษณะ ได้แก่ 1) ผู้หญิงยุคใหม่มีสิทธิ์เลือกและตัดสินใจได้ 2) รูปลักษณ์และความดึงดูดทาง
กายภาพมีความสำคัญมากต่อการเลือกคู่ 3) การเลือกคู่กลายเป็นกระบวนการที่ต้องผ่านการให้เหตุผลและการ
อธิบายต่อสาธารณะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ 4) สาวโสดไทยอยู่ในฐานะผู้มีอำนาจในการนิยาม “ความรักที่เหมาะสม”
ด้วยตนเอง 5) การเลือกคู่ในรายการเป็นกระบวนการต่อรองระหว่างอุดมคติทางศีลธรรมกับความเป็นจริงทางสังคม
6) ผู้เลือกพิจารณาอนาคตและบริบททางสังคมควบคู่ไปกับความรู้สึกส่วนบุคคล มุมมองเหล่านี้สะท้อนผ่านกลวิธีทาง
ภาษาได้แก่ การใช้คำศัพท์ การใช้ประโยคแบบต่างๆ การใช้ความเปรียบ การใช้ทัศนภาวะ การใช้มูลบท การใช้
คำถามเชิงวาทศิลป์ การใช้คำคมและคำพูดที่น่าสนใจ โดยส่งผ่านชุดความคิดเรื่องการเลือกคู่ไปยังผู้รับสารในสังคม
สะท้อนมุมมองการใช้ชีวิตของสาวโสดไทยยุคปัจจุบัน

คำสำคัญ: มุมมองในการเลือกคู่ สาวโสดสมัยใหม่ กลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสด

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดงานวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบองค์ประกอบ เนื้อหา และวาทกรรมในการเลือกคู่ของสาวโสดในรายการ Take Me Out Thailand ของไทย กับรายการ เฟยเฉินอู๋เหยา (Fei Cheng Wu Rao) ของจีน” หลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

Abstract

This study examines the perspectives of modern Thai single women in choosing a partner using a discourse study approach through the linguistic strategies of single women on the show Take Me Out Thailand. The research findings reveal six characteristics of partner selection: 1) Modern women assert the right to choose and decide; 2) Physical appearance and attractiveness play a significant role in partner selection; 3) Partner selection has become an unavoidable process of justification and public explanation; 4) Thai single women are in a position of power to define “appropriate love” for themselves; 5) Partner selection on the show is a negotiation process between moral ideals and social reality; and 6) Participants consider the future and social context alongside personal feelings. These perspectives are reflected through linguistic strategies, including vocabulary, various sentence structures, metaphors, perspectives, pretexts, rhetorical questions, and catchy phrases, conveying these ideas about partner selection to the audience in society, and reflecting the lifestyles of contemporary Thai single women.

Keywords: Perspectives on Choosing a Partner, Modern Single Women, Linguistic Presentation Strategies

บทนำ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมและต้องการการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มก้อน ความรักเป็นปัจจัยสำคัญที่มนุษย์ใช้เพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น จินตนา สังข์อยู่ธ (2543) กล่าวว่า “การเกี้ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ต้องอาศัยศาสตร์และศิลป์ในการเสริมสร้างและรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันเพื่อให้ได้มาซึ่งความเข้าใจที่ดีต่อกัน ความรักใคร่เอ็นดู ความจงรักภักดี และความร่วมมือกัน ส่งผลให้สามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุข” (น. 44) ดังนั้นความรักจึงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับมนุษย์ ความรักเกิดขึ้นได้หลากหลาย ไม่ว่าในระหว่างพ่อแม่กับลูก หรือระหว่างบุคคลกับบุคคล ความรักทำให้มนุษย์มีความสุข แสดงให้เห็นว่าความรักมีความหมายและความสำคัญมากในชีวิตของคนทั่ว ๆ ไป

สุพรรณษา ฤทธิพิพัฒน์ และณัฐมน สุนทรมีเสถียร (2563) กล่าวว่ามือนักปราชญ์และนักเขียนจำนวนมากต่างนิยามความหมายของคำว่าความรัก เช่น ความรักคือพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ความรักเป็นอารมณ์ที่ลึกซึ้งและซับซ้อน ฯลฯ เนื่องจากมนุษย์ต้องการความรัก ความต้องการเลือกคู่รักหรือคู่ครองชีวิตจึงสำคัญเพราะเป็นจุดเริ่มของการสร้างความสัมพันธ์กัน อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงไทยในอดีตอาจไม่มีเสรีภาพในการเลือกคู่ครองมากนัก บางครั้งผู้หญิงยอมรับว่าคนรักที่เหมาะสมคือคนที่พ่อแม่จัดให้และยอมรับข้อจำกัดในการแสดงออกเรื่องความรัก แต่สังคมปัจจุบันนี้วัฒนธรรมเปลี่ยนไปมาก ผู้หญิงมีเสรีภาพทั้งในการศึกษา การงานและการเลือกคู่ ไม่มีใครแทรกแซงได้ ทำให้ผู้หญิงสาวโสดสมัยใหม่มีมุมมองการเลือกคู่แตกต่างมากกว่าในอดีต

เมื่อสังคมและเทคโนโลยีพัฒนามากขึ้น สื่อต่างๆ ได้มีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะสื่อบันเทิงที่ไม่เพียงแต่ให้ความบันเทิงเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อจริยธรรมของบุคคลและอารยธรรมสังคมอีกด้วย นอกจากนี้ วิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปสู่ความเร่งรีบ การสื่อสารออนไลน์และโลกไร้พรมแดน ทำให้สถานภาพโสดของหนุ่มสาวเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้เกิดรายการโทรทัศน์ประเภทหาคู่ครองเพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าว เนื่องจากสังคมไทยปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้หญิงในการเลือกคู่จากอดีตที่ขาดเสรีภาพไปสู่สมัยใหม่ที่มีอำนาจตัดสินใจด้วยเอง สื่อบันเทิงเฉพาะรายการ Take Me Out Thailand กลายเป็นพื้นที่ว่าทกรรมที่สะท้อนมุมมองการเลือกคู่ของสาวโสด

ไทยสมัยใหม่ ผ่านรูปแบบการสื่อสารและการตัดสินใจของผู้เข้าร่วมรายการ

รายการ Take Me Out Thailand นำเสนอรูปแบบของการพบกันระหว่างชายและหญิงที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาคู่ผ่านการพูดคุย การนำเสนอหาคู่ครอง และการตัดสินใจภายในเวลาอันสั้น สะท้อนวิธีที่มนุษย์ตัดสินใจในความสัมพันธ์ ซึ่งอาจเน้นรูปลักษณ์ภายนอก ความตลกขบขัน และ “การเลือก” ซึ่งในบางกรณีอาจสะท้อนค่านิยมทางเพศที่ตายตัว รวมถึงการเหมารวมลักษณะของความรักไว้ในกรอบที่ค่อนข้างจำกัด เช่น ความรักแบบชายหญิง รายการนี้เป็นรายการเลือกคู่และเปิดเผยมุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดยุคใหม่ที่กล้าแสดงออกเกี่ยวกับความรักและการเลือกคู่ผ่านกลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดตามบริบทของรายการ ความสำคัญของปัญหานี้อยู่ที่การที่ผู้ชมโดยเฉพาะเยาวชนอาจซึมซับและได้รับการหล่อหลอมความเข้าใจมุมมองเกี่ยวกับความรักของคนรุ่นใหม่ จนอาจนำไปสู่ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนหรือจำกัดต่อความสัมพันธ์ในโลกความเป็นจริง

ดังนั้น การตั้งคำถามและวิเคราะห่มุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ในรายการ Take Me Out Thailand จึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ที่ลึกซึ้งขึ้น และสนับสนุนการผลิตสื่อที่หลากหลาย สะท้อนความเป็นจริงของความรักในทุกมิติของสังคมไทยมากยิ่งขึ้นและนำไปสู่ความเข้าใจเกี่ยวกับความรักในโลกจริง แม้พื้นฐานของรายการจะอยู่บนพื้นฐานความเรียบง่ายของการ “เลือก” และ “ตัดสินใจ” แต่ภายใต้กระบวนการดังกล่าวกลับแฝงไว้ด้วยชุดของคุณค่า ความคาดหวังทางเพศสภาพ บทบาททางสังคม และมิติความสัมพันธ์ที่หลากหลาย ทั้งในรูปแบบของความรักที่โรแมนติก ความรักที่มองหาเหตุผล ความรักที่ผูกพันกับภาพลักษณ์ ความมั่นคง หรือแม้กระทั่งความรักที่ไม่จำเป็นต้องลงเอยด้วยการครองครองกัน

เนื่องจากเป็นรายการเกมโชว์เพื่อเลือกคู่รัก รายการนี้จึงกลายเป็นพื้นที่ที่สามารถ “สื่อสาร” มุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ซึ่งอาจสะท้อนแนวคิดวาทกรรมการเลือกคู่หลากหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงวาทกรรมการเลือกคู่ผ่านรูปลักษณ์ การกระทำ ความคิด หรือแม้กระทั่งผ่านเรื่องเล่าในอดีตของผู้เข้าร่วมแต่ละคน ทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มมุมมองการเลือกคู่ในสังคมไทยร่วมสมัยที่เริ่มเปิดกว้างต่อความหลากหลาย ทั้งในเรื่องเพศสภาพ วัฒนธรรม ความคาดหวัง และบทบาทของหญิงชายในความสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้สำรวจเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับรายการนี้ ได้แก่ ชิฐ ประมวญ (2562) ได้ศึกษาวิเคราะห์รูปแบบและกระบวนการในงานวิจัยเรื่องการสร้างความหมายการเลือกคู่ในรายการเกมโชว์ Take Me Out Thailand พบว่ารายการประกอบสร้างให้การเลือกคู่มีความคล้ายคลึงกับโลกของความเป็นจริงผ่านรูปแบบและกระบวนการของรายการ การเลือกคู่ในอดีตกว่าศตวรรษที่ผ่านมา นั้น ค่านิยมและอุดมการณ์ของการเลือกคู่ทางสังคมแต่ละสมัยเข้ามามีส่วนสำคัญภายใต้การกำกับของชนชั้นอื่นๆ

ขณะที่พบว่า Take Me Out Thailand เป็นรายการของชนชั้นกลางทั้งในมิติการผลิต และบริโภค ซึ่งให้ความสำคัญกับทุนสัญลักษณ์ และทุนทางร่างกายเป็นเกณฑ์หลักในการเลือกคู่ โดยที่สะท้อนให้เห็นอุดมการณ์ของชนชั้นกลางในเรื่องเสรีภาพ ความเท่าเทียม ความเป็นปัจเจกบุคคล และให้ความสำคัญกับความสำเร็จในเรื่องการทำงานและการศึกษา ในงานวิจัยของชิฐ ประมวญ ได้วิเคราะห์จากประวัติความเป็นมาของรายการว่าอะไรเปลี่ยนแปลงและมีแนวคิดอย่างไร ความหมายของการเลือกคู่ฝ่ายผู้ชายและฝ่ายผู้หญิง รวมทั้งผู้ชมเป็นอย่างไร ส่วนงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษามุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ ในรายการ Take Me Out Thailand ผ่านกลวิธีทางภาษาต่างๆ โดยใช้แนวคิดเรื่ององค์ประกอบารสื่อสาร แนวคิดการวิเคราะห์วาทกรรมผ่านกลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดต่างๆ มาวิเคราะห์ห่มุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ ซึ่งเป็นวิธีการศึกษาที่แตกต่างกับงานของชิฐ ประมวญ

เมื่อพิจารณาจากการวิเคราะห์วาทกรรม ความรักจึงไม่อาจถูกทำความเข้าใจในฐานะ “ความรู้สึกส่วนตัว” เท่านั้น แต่เป็นชุดของความหมายที่ถูกผลิตและควบคุมผ่านภาษา ภาพแทน และแนวปฏิบัติทางสังคม แนวคิดนี้สอดคล้องกับทฤษฎีของนักคิดร่วมสมัยที่มองว่าความรักมีลักษณะพหุนิยม ไม่อาจกำหนดนิยามตายตัวเพียงหนึ่งเดียว หากแต่เปลี่ยนแปลงไปตามบริบททางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และอำนาจในสังคม

ผู้วิจัยยังไม่พบการศึกษาวาทกรรมในการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ในรายการ Take Me Out Thailand รวมทั้งในรายการโทรทัศน์อื่น ๆ ผู้วิจัยซึ่งเป็นนักศึกษาชาวจีนที่ศึกษาหลักสูตรการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและในฐานะผู้ชมรายการ Take Me Out Thailand จึงสนใจที่จะศึกษาวาทกรรมในการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ในรายการ

เพราะผู้วิจัยต้องการหาคำตอบว่ามุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ผ่านกลวิธีทางภาษาในรายการ Take Me Out Thailand มีอะไรบ้าง นอกจากนั้นมุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ในรายการ Take Me Out Thailand จะทำให้ผู้วิจัยเข้าใจเรื่องความรักและครอบครัวในสังคมไทยสมัยใหม่อย่างดียิ่งขึ้น การเลือกรายการนี้มาศึกษามีหลายเหตุผล คือ รายการมาจากชีวิตจริง นอกจากนั้นวัฒนธรรมไทยเปลี่ยนแปลงไปมาก ในอดีตสังคมไทยมีค่านิยมว่า “ผู้หญิงต้องทำตามคำสั่งของพ่อแม่และเชื่อคำพูดของแม่สื่อ” สตรีไทยโบราณไม่มีสิทธิที่เลือกคู่รักเอง สตรีไทยโบราณจึงเสียเปรียบบุรุษในเรื่องการควบคุมการเลือกคู่ของตนเอง แต่ปัจจุบันสังคมพัฒนามากขึ้น ความคิดของมนุษย์เปลี่ยนไปรวมทั้งทัศนะเรื่องความรักของสตรีไทยก็เปลี่ยนไป จึงน่าสนใจที่จะศึกษามุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดไทยสมัยใหม่ในรายการ Take Me Out Thailand

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษามุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดไทยสมัยใหม่โดยใช้แนวคิดการศึกษาวาทกรรมผ่านกลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดในรายการ Take Me Out Thailand

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นกรอบในการนำมาวิเคราะห์ข้อมูลใช้แนวคิดเรื่ององค์ประกอบการสื่อสาร มุมมองสตรีนิยม แนวคิดการวิเคราะห์วาทกรรมและกลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสด เป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยต่อไป

Wilbur, S. (1973, อ้างถึงใน เบญจวรรณ แจ่มจรรณู, 2557) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการส่งข่าวสารข้อมูลจากผู้ส่งข่าวสารไปยังผู้รับข่าวสารมีวัตถุประสงค์เพื่อชักจูงให้ผู้รับข่าวสารมีปฏิกิริยาตอบสนองกลับมา โดยคาดหวังให้เป็นไปตามที่ผู้ส่งต้องการ Berlo, D. K. (1960, อ้างถึงใน กิตติศักดิ์ ดิยา และ จริยา ปันทังกูร, 2567) และนินาท คณะนาม (2563) ได้กล่าวว่า ทฤษฎี SMCR ของ Berlo มีองค์ประกอบที่สำคัญของการสื่อสาร ประกอบด้วยผู้ส่งสาร (Sender) สารหรือข้อมูล (Message) และผู้รับสาร (Receiver) โดยผู้ส่งสารจะส่งสารผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น คำพูด กริยาท่าทาง การเขียน รูปภาพ หรือสัญลักษณ์ ฯลฯ

ความรักในมุมมองสตรีนิยม คือ สิทธิที่ผู้หญิงกับผู้ชายเท่าเทียมกัน ความรักไม่มีสูตรตายตัว ความรักแบบชายหญิงมักถูกกำหนดโดยบทบาททางเพศที่ถูกปลูกฝังตั้งแต่เด็ก สังคมสอนให้ผู้หญิงโยกความรักและต้องการให้ผู้ชายยอมรับ มีการพึ่งพาทางอารมณ์ แต่สตรีนิยมมองว่าความรักของผู้หญิงไม่ต้องขึ้นอยู่กับผู้ชาย ความรักที่เท่าเทียมไม่มีใครมีอำนาจเหนือใคร สตรีสามารถบรรลุได้ผ่านเจตจำนงร่วมกันอันมั่นคงของผู้ชายกับผู้หญิงเท่านั้น Hooks, B. (2001) นำเสนอมุมมองใหม่เกี่ยวกับความรักที่ต้องมีความเสมอภาคและเคารพซึ่งกันและกัน

Foucault (1972) and Fairclough (1995) ได้กล่าวว่า วาทกรรม (Discourse) หมายถึง ระบบของความคิด ความหมาย และกรอบการมองโลกที่ถูกผลิต สืบทอด และทำให้ดำรงอยู่ผ่านการใช้ภาษา ทั้งในรูปแบบการพูด การเขียน และการสื่อสารเชิงสัญลักษณ์อื่น ๆ วาทกรรมไม่ได้เป็นเพียงถ้อยคำหรือข้อความ หากแต่เป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงภาษาเข้ากับอำนาจ ความรู้ และบริบททางสังคม โดยกำหนดว่าประเด็นใดสามารถถูกพูดถึงได้ อย่างไร และจากมุมมองใด แนวคิดนี้จึงชี้ให้เห็นว่าวาทกรรมเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษา การสื่อสาร อำนาจ และสังคม

จันทิมา อังคพณิชกิจ (2561) กล่าวว่า “กลวิธีทางภาษา หมายถึง กลวิธีการผลิตตัวบท ทั้งตัวบทที่มีรูปถ้อยคำหรือวจนภาษา และตัวบทที่ไม่มีรูปถ้อยคำหรือวจนภาษา ซึ่งปรากฏอยู่ในข้อความ การเลือกใช้ภาษาแฝงวัตถุประสงค์หรือมีเจตนามุ่งหมายของผู้ส่งสารหรือผู้ผลิตตัวบท สื่อไปยังผู้รับสารหรือผู้บริโภคตัวบท” (น. 181)

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาในรายการ Take Me Out Thailand โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลจากคลิปรายการที่ออกอากาศไปแล้วในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2566 – 2567 และเผยแพร่รายการย้อนหลังผ่านช่องทาง YouTube.com โดยการวิเคราะห์ตัวบท องค์ประกอบการสื่อสาร และบริบทแวดล้อมการสื่อสารผ่านรายการ Take Me Out Thailand ออกอากาศในช่วงวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2566 – วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2567 รวมจำนวน 64 ตอน ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างข้อมูลที่มีความหลากหลายของเนื้อหาและความสมมูลตามยอดผู้ติดตามจำนวน 20 ตอน การแบ่งเนื้อหาเป็น 2 กลุ่ม: Take Out กับ Black Out และมียอดผู้ติดตามสูง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การทำ Coding ตามหมวดหมู่ภาษา และตรวจสอบความสอดคล้องของผลการวิเคราะห์ด้วยการเปรียบเทียบกับข้อมูลโซเชียลมีเดียและความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ข้อมูลยอดวิวและผู้ติดตาม เวลาที่เก็บ คือ วันที่ 1 ถึง 31 สิงหาคม พ.ศ. 2568 เพื่อสะท้อนสถานการณ์ปัจจุบัน การเลือกช่วงเวลานี้มีเหตุผลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนถึงสถานการณ์ปัจจุบันและมีความสมเหตุสมผลในการเปรียบเทียบกับผลการวิจัยที่ทำในอนาคต อย่างไรก็ตาม การที่ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ยอดผู้ติดตามเป็นตัวชี้วัดในการคัดเลือกข้อมูล เพราะมีความเห็นว่าผู้ที่มียอดผู้ติดตามมากมักเป็นผู้ที่ได้รับสารสนใจจนอาจมีอิทธิพลทางความคิดเกี่ยวกับสารของผู้รับสาร นอกจากนี้เนื้อหาที่กระจายไปสู่ผู้รับสารจำนวนมาก มีความสำคัญในเรื่องของการศึกษาประสิทธิภาพของการสื่อสารและการกระจายข้อมูลในโลกดิจิทัล ซึ่งช่วยให้การคัดเลือกข้อมูลมีความเป็นระบบและสมเหตุสมผล ส่วนวิธีการทำ Coding และการจัดหมวดหมู่ ได้จัดรูปแบบรายงานให้ชัดเจน โดยแสดงข้อมูลดิบ ผลการทำ Coding และเหตุผลที่จัดหมวดหมู่ไว้ในแต่ละกรณี เพื่อตรวจสอบและมีความน่าเชื่อถือของข้อมูล

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอผลการศึกษามุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่โดยใช้แนวคิดการศึกษาวาทรกรรม ในรายการ Take Me Out Thailand ได้แก่ องค์ประกอบการสื่อสารของรายการ และวาทกรรมเกี่ยวกับการเลือกคู่ที่ถ่ายทอดผ่านรายการ Take Me Out Thailand รายละเอียดมีดังนี้

1. องค์ประกอบการสื่อสารของรายการ Take Me Out Thailand

ผู้วิจัยขอกล่าวถึงองค์ประกอบการสื่อสารของรายการ Take Me Out Thailand เพื่อให้เข้าใจรูปแบบของรายการก่อนที่จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เพราะความเข้าใจองค์ประกอบการสื่อสารในรายการ จะช่วยให้สามารถเข้าใจเนื้อหาในรายการ Take Me Out Thailand อย่างชัดเจน

Fluker TVS (2014) และชิฐ ประมวญ (2562) กล่าวว่ารายการ Take Me Out Thailand เป็นเกมโชว์ที่ถ่ายทอดความรัก สะท้อนมุมมองของคนต่างเพศที่มีความชอบและวิธีคิดในการเลือกคู่ที่แตกต่างกัน รายการนี้เดิมเป็นรายการทีวีสัญชาติอังกฤษยอดนิยม โดยมีบริษัทฟรีเมนเทิล มีเดียเป็นผู้ดูแลและเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ เริ่มออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 2 มกราคม 2553 ในประเทศไทย เพื่อให้รูปแบบรายการและการผลิตยังคงความอลังการเทียบเท่ากับที่ออกอากาศในต่างประเทศ โดยออกอากาศทางไทยทีวีสีช่อง 3 ทุกวันเสาร์ เวลาประมาณ 14.00 น. เนื้อหารายการมี 4 ช่วง ได้แก่ ช่วงที่ 1 : เปิดตัวสาวโสด ช่วงที่ 2 : มีติดต้องโชว์ ช่วงที่ 3 : ช่วงหนุ่มโสดเปิดตัวให้เลือก ช่วงที่ 4 : เลือกคนที่ถูกใจ จากเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเบื้องต้นเห็นว่าแต่ละคนจะมีมุมมองการเลือกคู่แตกต่างกันผ่านรายการดังกล่าว ด้วยแนวคิดในการเปิดโอกาสและมุมมองในการเรียนรู้ทัศนคติและการใช้ชีวิตของ

หญิงชายรุ่นใหม่ ด้วยความแปลกใหม่ของรูปแบบรายการนี้ ทำให้รายการได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว

ภาพรวมทั้งหมดในรายการแสดงให้เห็นถึงบรรยากาศเป็นกันเองเสมือนคนสนิทในครอบครัวมาพูดคุยสื่อสารกัน บุคคลในรายการมีพิธีกร 2 คน คือ พิธีกรชายกับพิธีกรหญิง ผู้ร่วมรายการมีฝ่ายผู้ชายกับฝ่ายผู้หญิง คือ ผู้หญิงเรียกว่าสาวโสด มีจำนวน 30 คน ผู้ชายเรียกว่าหนุ่มโสด มีจำนวน 1 คนในทุกตอน เจ้าหน้าที่ควบคุมรายการและแขกรับเชิญพิเศษ การสื่อสารที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับชื่อรายการ “Take Me Out Thailand 2023” ฉากรอบข้างออกแบบให้มีสีสันสดใสเหมาะกับการต้อนรับและการเลือกคู่รัก บรรยากาศโดยรวมสื่อความหมายได้ว่าถึงความสะดวกและความเป็นกันเอง (ดังภาพที่ 1) มีรูปแบบการนำเสนอรายการแบบมีสาระแต่ไม่เคร่งเครียด การเลือกคู่หรือกระบวนการเลือกคู่สะท้อนให้เห็นว่าวิธีที่มนุษย์ตัดสินใจในความสัมพันธ์และมุมมองการเลือกคู่ของผู้หญิงกับผู้ชายในรายการมีความแตกต่างกันมาก ช่องทางสื่อสาร คำพูดต่าง ๆ ของพิธีกรกับสาวโสดหนุ่มโสดจะมีลักษณะไม่จริงจังและไม่เคร่งเครียด เป็นกันเองหรือพูดล้อเล่น ทำให้บรรยากาศสนุกสนานและบันเทิง ในด้านการใช้ภาษาหรือการพูดต่าง ๆ ในรายการ ผู้ดำเนินรายการพยายามแสดงความเป็นมิตร ความมีน้ำใจ โอบอ้อมอารี ถ้อยทีถ้อยอาศัย และพร้อมให้ความช่วยเหลือทำให้บรรยากาศในการปฏิสัมพันธ์มีความผ่อนคลาย นอกจากนี้ผู้รับสารได้ตีความสารผ่านวิธีการพูดของพิธีกร ทำให้รายการนี้ดูได้สนุกสนานและผ่อนคลาย ดึงดูดใจผู้ชมและผู้ชายหญิงที่โสดอยู่ ทำให้ผู้ที่มาร่วมในรายการไม่ตึงเครียดมากและปรับตัวเข้าเวทีได้ (ดังภาพที่ 2 - ภาพที่ 4) ผู้ชมรายการก็สามารถแสดงความคิดเห็นได้ในช่องทางเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ (social network) หลังการออกอากาศไปแล้ว

ภาพที่ 1 ช่วงเปิดตัวสาวโสด

ภาพที่ 2 ช่วงมีมติต้องโชว์

ภาพที่ 3 ช่วงหนุ่มโสดเปิดตัวให้เลือก

ภาพที่ 4 ช่วงเลือกคนที่ถูกใจ

(ภาพที่ 1 - ภาพที่ 4 ที่มา: ภาพหน้าจอจากรายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 2 พ.ศ.2566)

สรุปดังกล่าวว่าจากการศึกษารูปแบบและองค์ประกอบการสื่อสารของรายการ จะเห็นได้ว่าการวิเคราะห์มุมมองในการเลือกคู่ของรายการนี้ แท้จริงแล้วเป็นการวิเคราะห์อำนาจเชิงวาทกรรมในการเลือกคู่ของสาวโสด

2. วาทกรรมเกี่ยวกับการเลือกคู่ที่ถ่ายทอดผ่านรายการ Take Me Out Thailand

การวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand ทั้งในแง่โครงสร้าง เนื้อหา และกลไกการสื่อสาร โดยใช้แนวคิดการวิเคราะห์องค์ประกอบการสื่อสาร เพื่อหาองค์ประกอบและการจัดตำแหน่งของการสื่อสารในรายการ เนื้อหาของรายการนี้สะท้อนให้เห็นวาทกรรมเกี่ยวกับการเลือกคู่ โดยวิธีการศึกษาวาทกรรมจะศึกษาผ่านการใช้ภาษาในบทความที่จำกัดเฉพาะการใช้ภาษาของสาวโสดที่ร่วมรายการ และจะสะท้อนมุมมองของสาวโสดไทยสมัยใหม่สาเหตุที่เลือกศึกษาจากกลุ่มสาวโสดเพราะเป็นผู้ร่วมรายการหลักที่นำเสนอความคิดเรื่องความรัก แต่กลวิธีของฝ่ายชายที่เป็นตัวเลือกในบางตอนจะศึกษาประกอบ

Fairclough (1995) กล่าวว่า การวิเคราะห์วาทกรรมของสื่อโทรทัศน์จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์รูปภาษาที่ปรากฏในตัวบทพร้อมกับการตีความตัวบทที่สอดคล้องกับบริบททางสังคมวัฒนธรรม จึงจะสามารถตอบคำถามได้ว่าสิ่งที่แฝงอยู่หรืออุดมการณ์ที่แฝงอยู่ในตัวบทนั้นคืออะไร การนำเสนอการตัดสินใจของผู้หญิงในรายการเป็นภาคปฏิบัติทางวาทกรรมหนึ่งที่แสดงอุดมการณ์ผ่านตัวบทเพื่อสื่อชุดความคิดบางอย่างสู่สังคม

การนำเสนอตัดสินใจการเลือกคู่ของสาวโสดด้วยกลวิธีทางภาษาเหล่านี้เป็นเครื่องมือนำไปสู่การตีความด้านการสร้างความหมายและตัวตนให้กับสังคม ซึ่งจะทำให้เห็นว่าสาวโสดมีวาทกรรมการเลือกคู่เป็นอย่างไร เนื่องจากภาษาเป็นกิจกรรมทางสังคม และภาษาเป็นส่วนหนึ่งในความคิดของมนุษย์ เราจึงไม่สามารถแยกบริบททางสังคมออกจากการใช้ภาษาของมนุษย์ได้อย่างอิสระ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาผ่านกลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดช่วยสื่อสารวาทกรรมการเลือกคู่ในรายการ Take Me Out Thailand มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 กลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดในรายการ Take Me Out Thailand

กลวิธีนำเสนอทางภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น การเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับเนื้อหา กลุ่มเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ จะช่วยให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษากลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดที่ช่วยสื่อสารมุมมองในการเลือกคู่ในรายการ Take Me Out Thailand มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 การใช้คำศัพท์

การใช้คำศัพท์เป็นกลวิธีเกี่ยวกับการเลือกใช้คำเพื่อสื่อความคิดหรือประสบการณ์ของผู้ส่งสาร แฟร์คลัฟ Fairclough (1995, อ้างถึงใน จันทิมา อังคพณิชกิจ, 2561) กล่าวถึงการวิเคราะห์การเลือกใช้คำศัพท์ว่าจะทำให้เห็นถึงความคิดของผู้ผลิตตัวบท เพราะมีปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรมที่เป็นตัวแปรในการผลิตตัวบท ดังนั้นการใช้คำศัพท์ในรายการ Take Me Out Thailand จะทำให้ผู้รับสารเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษากับสิ่งที่ปรากฏในรายการ และสะท้อนให้เห็นว่าผู้ผลิตตัวบทมีเจตนาใช้คำศัพท์ใดเป็นพิเศษ เพื่อแสดงให้ผู้รับสารเห็นผู้กระทำชัดเจนขึ้น หรืออาจเป็นการหลบเลี่ยงการใช้คำบางคำ ซึ่งนำไปสู่การสะท้อนให้เห็นมุมมองการเลือกคู่ได้ ผู้วิจัยพบว่ารายการ Take Me Out Thailand เลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ 3 ลักษณะ คือ 1) การใช้คำกริยา 2) การใช้คำวิเศษณ์ 3) การใช้คำภาษาต่างประเทศ

1) การใช้คำกริยา

การใช้คำกริยาในรายการ พบว่ามีการใช้คำของสาวโสดเพื่อสื่อถึงความรัก โดยทำหน้าที่เป็นคำหลักของประโยค ซึ่งแสดงให้เห็นว่า “ผู้เข้าร่วมรายการ” เป็น “ผู้กระทำ” ในรายการเพื่อเสนอสื่อสารความรักหรือการเลือกคู่ ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำศัพท์ที่แสดงพฤติกรรมหรือการกระทำ กับ การใช้คำกริยาแสดงความรู้สึกหรือแสดงการตัดสินใจของผู้เข้าร่วมรายการฝ่ายผู้หญิง ดังตัวอย่าง

- (1) น้ำฝน : ตั้งใจปิด ดิทุกอย่าง น้องอายุยี่สิบแปด พี่พร้อมมาก พร้อมมีลูก อายุหน่อย ถ้าวจะไม่ค่อยติด

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 2 พ.ศ. 2566)

- (2) ชายะ : ครีมมากเลยคะ แล้วก็ชอบที่เขแบบแต่งตัว ดูแบบเจนเทิลแมน

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 27 พ.ศ. 2566)

- (3) พลอย : ก็สนุกกับเขาด้วย ไข่เค้าแบบว่าเขาอารมณ์ดี สนุกสนานเฮฮาแล้วแบบชีวิตอะนะมัน

ยากอะ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 11 พ.ศ. 2566)

- (4) มิลค์ : ชอบเขา ชอบทรงนี้เลย ยิ่งรู้จักและเรียนรู้ทัศนคติของเขา ดีมาก

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 1 พ.ศ. 2566)

จากตัวอย่างดังกล่าวในรายการทุกตอน เช่น ตอนที่ 1 ตอนที่ 2 ตอนที่ 11 ตอนที่ 27 เป็นต้น พิธีกรชายต้องถามทุกครั้งให้ผู้เข้าร่วมรายการฝ่ายผู้หญิงแสดงความรู้สึกของตนเอง ซึ่งสาวโสดที่ร่วมรายการก็จะใช้คำกริยา เช่น “ชอบ ไข่ ดับ ตั้งใจ ดิต เรียน พร้อม รู้จัก แต่งตัว” มาแสดงให้เห็นความต้องการของตนเองว่าจะตัดสินใจอย่างไรจากการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ในรายการ Take Me Out Thailand ตามแนวคิดการวิเคราะห์วาทกรรมพบว่า การเลือกใช้คำกริยาทำหน้าที่เป็นกลวิธีทางภาษาในการสร้างและกำหนดบทบาทของผู้เข้าร่วมรายการ โดยเฉพาะผู้หญิงสาวโสดในฐานะ “ผู้กระทำ” ในกระบวนการเลือกคู่ คำกริยาที่ปรากฏในรายการนี้ได้เป็นเพียงองค์ประกอบทางไวยากรณ์ หากแต่เป็นเครื่องมือเชิงวาทกรรมที่สะท้อนความคิด ทศนคติ และการตัดสินใจของผู้พูดภายใต้กรอบสังคมและวัฒนธรรมร่วมสมัย

คำกริยาที่ใช้สามารถจำแนกได้เป็นสองกลุ่มหลัก ได้แก่ (1) คำกริยาที่แสดงการกระทำเชิงพฤติกรรม เช่น “ดับ ปิด ตั้งใจ เลื่อน แต่งตัว เรียน” และ (2) คำกริยาที่แสดงความรู้สึกและการตัดสินใจ เช่น “ชอบ ไข่ พร้อม ดิต รู้จัก” การเลือกใช้คำกริยาเหล่านี้ทำให้การเลือกคู่ถูกทำให้เป็นกระบวนการที่ผู้หญิงสามารถอธิบายเหตุผลและแสดงจุดยืนของตนเองอย่างชัดเจน โดยเฉพาะการใช้คำกริยาเกี่ยวกับการ “ดับไฟ” หรือ “ปิดไฟ” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์เชิงวัตถุของการตัดสินใจ แต่ถูกขยายความหมายผ่านภาษาให้มีเหตุผลรองรับ เช่น เรื่องอายุ ความพร้อมทางชีวิต การศึกษา หรือทัศนคติต่อครอบครัว

การใช้คำกริยาเหล่านี้สะท้อนการนำเสนอภาพตัวตนของผู้หญิงไทยยุคใหม่ในฐานะผู้มีสิทธิ์เลือกและตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลมากกว่าการเลือกคู่จากอารมณ์เพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม การที่พิธีกรชายต้องเป็นผู้ตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้หญิงแสดงความรู้สึกและเหตุผล ยังสะท้อนโครงสร้างอำนาจของรายการที่กำหนดกรอบการพูดและรูปแบบการอธิบายการตัดสินใจไว้ล่วงหน้า กล่าวคือ แม้ผู้หญิงจะถูกวางบทบาทให้เป็น “ผู้เลือก” แต่การแสดงความเป็นผู้กระทำดังกล่าวยังคงอยู่ภายใต้กรอบวาทกรรมที่รายการออกแบบไว้โดยเฉพาะพิธีกรชาย แสดงว่าอำนาจในการกำหนดให้สาวโสดผู้เข้าร่วมรายการ “พูดหรือไม่ให้พูด” ยังอยู่ที่ผู้ชายเป็นหลัก

โดยสรุป การเลือกใช้คำกริยาในรายการ Take Me Out Thailand มิได้เป็นเพียงการสื่อสารความรู้สึกส่วนบุคคล หากแต่เป็นกลวิธีทางภาษาเชิงวาทกรรมที่ทำให้การเลือกคู่ถูกทำให้ “พูดได้ อธิบายได้ และชอบธรรมได้” ต่อหน้าสาธารณะ การใช้คำกริยาจึงมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงบุคลิกเข้ากับอุดมการณ์เรื่องความรัก ความเหมาะสม และความพร้อมในการสร้างครอบครัว ซึ่งสะท้อนมุมมองเชิงวาทกรรมการเลือกคู่ในสังคมไทยร่วมสมัยอย่างชัดเจน คือ ผู้หญิงยุคใหม่มีสิทธิ์เลือกและตัดสินใจได้

2) การใช้คำวิเศษณ์บอกคุณลักษณะ

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบการใช้คำวิเศษณ์ที่แสดงคุณลักษณะของสาวโสดผู้ร่วมรายการ เช่น “น่ารัก หล่อ หล่อจัง สวย สุภาพ สูงยาว ดี ขาว สะอาด เรียบร้อย” เป็นต้น เพื่อสื่อให้เห็นว่าหนุ่มโสดมีคุณลักษณะที่เหมาะสมผ่านการเลือกใช้คำของสาวโสดผู้ร่วมรายการ ดังตัวอย่าง

(1) เจนนี่ : น่ารักมากเลยคะ สูงยาวเข้าดี ดูสุภาพคะ

ชายะ : ดูแบบเจนเทิลแมน

จิน : หวานมากเลย แก้มเหมือนทามะเชือเทศ

กลอย : ดีคะ ขาว สะอาดสะอาด

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 27 พ.ศ. 2566)

(2) อารี : ไม่สะดวกคะ ไม่สะดวกอายุอาจจะห่างกันเกินไปจ๊ะ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 11 พ.ศ. 2566)

(3) แนท : เขาเดินมาแบบจับมือ มือแค่นี้มือดียวอย่างแรกที่มือนี้

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 13 พ.ศ. 2566)

จากตัวอย่างกลวิธีการนำเสนอเนื้อหาในรายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้คำวิเศษณ์ของสาวโสดผู้เข้าร่วมรายการทำหน้าที่เป็นกลไกทางวาทกรรมที่สำคัญในการสร้างความหมายเกี่ยวกับ “คุณค่า” และ “ความน่าปรารถนา” ของผู้ชายในกระบวนการเลือกคู่ คำวิเศษณ์ เช่น “หล่อ สูง ขาว สุขภาพ น่ารัก หวาน ดี เรียบร้อย” มิได้เป็นเพียงคำบรรยายเชิงพรรณนาเท่านั้น แต่เป็นการจัดลำดับคุณลักษณะของฝ่ายผู้ชายให้สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคมและอุดมคติความรักแบบกระแสหลัก

เนื่องจากโครงสร้างของรายการกำหนดให้ผู้เข้าร่วมฝ่ายผู้หญิงต้องตัดสินใจเปิดไฟหรือดับไฟภายในระยะเวลาจำกัด การรับรู้ของผู้หญิงจึงอาศัยรูปลักษณ์ภายนอก ท่าทาง และการแต่งกายเป็นหลัก ส่งผลให้คำวิเศษณ์ที่ถูกเลือกใช้มักเน้นลักษณะทางกายภาพและบุคลิกภาพที่ “มองเห็นได้ทันที” มากกว่ามิติด้านอารมณ์หรือคุณค่าภายใน ข้อมูลจากการวิเคราะห์คลิปรายการจำนวน 20 ตอนพบว่า ผู้ชายที่มีรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง และการแต่งกายที่สอดคล้องกับอุดมคติความเป็นชายแบบสุภาพ เรียบร้อย และดูแลตนเองได้ดี มักได้รับการเปิดไฟในจำนวนมาก เช่น กรณีตอนที่ 10, 12, 13, 16, 17, 27, 31 เป็นต้น ซึ่งในช่วงแรกพบ ผู้ชายบางรายได้รับการเปิดไฟสูงถึง 29 ดวง

การใช้คำวิเศษณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ผู้หญิงมีอำนาจในการเลือก แต่ขณะเดียวกัน อำนาจนั้นถูกกำกับด้วยกรอบความคิดและค่านิยมทางสังคมที่กำหนดว่า “ผู้ชายที่ควรถูกเลือก” ควรจะมีลักษณะเช่นใด กล่าวคือ วาทกรรมการเลือกคู่ในรายการไม่ได้เปิดพื้นที่ให้ความหลากหลายอย่างเสรี หากแต่ตอกย้ำอุดมคติของรูปลักษณ์ ความสุภาพ และความเหมาะสมตามบรรทัดฐานชนชั้นกลางไทยสมัยใหม่

ดังนั้น การใช้คำวิเศษณ์ของสาวโสดในรายการจึงไม่เพียงเป็นการแสดงความรู้สึกส่วนบุคคล หากแต่เป็นการผลิตวาทกรรมความรักและการเลือกคู่ที่เชื่อมโยงภาษาเข้ากับโครงสร้างอำนาจ ค่านิยม และการมองความสัมพันธ์เชิงคู่ในสังคมไทยร่วมสมัยอย่างชัดเจน ทำให้เห็นว่ารูปลักษณ์และความดึงดูดทางกายภาพมีความสำคัญมากต่อการเลือกคู่

3) การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษแสดงให้เห็นอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกในด้านคุณลักษณะของบุคคลและวิถีชีวิตสมัยใหม่ ดังตัวอย่าง

(1) ชายะ : ดูแบบเจนเทิลแมน

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 27 พ.ศ. 2566)

(2) ชูครีม : ไอจี ฟอลโล ผู้หญิงเยอะไหมคะ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 13 พ.ศ. 2566)

(3) เฟรม : จะไม่มีคำว่าบิกินี่พิชเลยนะ ไม่มีคะ ไม่มีนะ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 13 พ.ศ. 2566)

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอทางภาษาในรายการ Take Me Out Thailand พบการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลาย ทั้งในฐานะคำบอกคุณลักษณะของผู้เข้าร่วมรายการฝ่ายผู้ชาย เช่น “เจนเทิลแมน (Gentleman) เซ็กซี่ (Sexy) ซิกแพค (Six Pack) บอดี (Body) เพอร์เฟค (Perfect) คัลเลอร์ฟูล (Colourful)” และคำที่สะท้อนรูปแบบการสื่อสารหรือวิถีชีวิตร่วมสมัย เช่น “ไอจี ฟอลโล (IG follow) สปอยเลอร์ (Spoiler) แคร์ (Care) โฟกัส (Focus) มัณนี่ (Money) พรีเมียม (Premium) เทคแคร์ (Take care)” เป็นต้น

การเลือกใช้คำทับศัพท์มิได้เป็นเพียงการยืมภาษาเพื่อความสะดวกในการสื่อสาร หากแต่เป็นการใช้ภาษาเป็นทุนทางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อสร้างภาพตัวตนของผู้พูด โดยเฉพาะสาวโสดผู้เข้าร่วมรายการให้ปรากฏในฐานะ “ผู้หญิงสมัยใหม่” ที่มีความรู้ ทันโลกดิจิทัล และคุ้นเคยกับวัฒนธรรมสากล การใช้คำอย่าง “IG follow” หรือ “Perfect score” สะท้อนการฝังตัวของเทคโนโลยี สื่อสังคมออนไลน์ และตรรกะการประเมินค่าแบบเชิงตัวเลขในกระบวนการรับรู้ความสัมพันธ์เชิงคู่

ขณะเดียวกัน คำทับศัพท์ที่ใช้บรรยายผู้ชาย เช่น “Gentleman Sexy Six Pack Perfect” ทำหน้าที่ผลิตวาทกรรมอุดมคติของผู้ชายที่ควรถูกเลือก โดยผูกโยงความเป็นชายเข้ากับรูปลักษณ์ ความฟิตของร่างกาย และบุคลิกภาพแบบสากลที่ถูกยกย่องในวัฒนธรรมบริโภคนิยม คำเหล่านี้จึงไม่เป็นกลาง หากแต่ทำหน้าที่กำหนดกรอบความหมายว่า “ผู้ชายที่มีคุณค่า” ควรมีลักษณะอย่างไร

เมื่อพิจารณาในภาพรวม การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในรายการ Take Me Out Thailand สะท้อนให้เห็นวาทกรรมความรักและการเลือกคู่ที่ถูกหล่อหลอมด้วยความทันสมัย โลกาภิวัตน์ และวัฒนธรรมบริโภคภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นเครื่องมือเชิงสัญลักษณ์ที่ช่วยยกระดับสถานะของผู้พูด สร้างความชอบธรรมในการตัดสินใจเลือกคู่ และตอกย้ำภาพตัวแทนของผู้หญิงโสดในรายการว่าเป็นผู้มีอำนาจในการเลือกภายใต้กรอบค่านิยมของสังคมไทยร่วมสมัย

2.1.2 การใช้ประโยคแบบต่างๆ

ประโยคคือการกำหนดลำดับความสัมพันธ์ของคำเพื่อสื่อความหมาย โดยมีวิธีการแบ่งประโยคหลายแบบ เช่น แบ่งตามโครงสร้าง หรือแบบตามเนื้อหา การแบ่งประโยคตามเนื้อหา หมายถึง การพิจารณาเนื้อหาในประโยคว่ามีเนื้อหาลักษณะใด ต้องการสื่ออะไร ซึ่งสามารถจำแนกได้ ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง ประโยคขอร้อง ประโยคชักชวน ประโยคเหล่านี้อาจมีหน้าที่ในการสื่อสารเพื่อแจ้งเพื่อทราบ ถามให้ตอบ หรือแสดงเหตุผล เป็นต้น

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556) กล่าวว่า “การใช้ประโยคแสดงเหตุผล เป็นประโยคที่ใช้คำเชื่อมสัมพันธ์สารเชื่อมความเป็นเหตุเป็นผล ทำหน้าที่เชื่อมข้อความที่เป็นเหตุหรือผลของข้อความที่มาข้างหน้า เช่น คำว่า “ดังนั้น เพราะฉะนั้น ด้วยเหตุนี้ ด้วยเหตุฉะนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น ฯลฯ เป็นต้น” (น. 134) ใช้เชื่อมข้อความที่เป็นเหตุ การพิจารณาการใช้ประโยคแบบต่าง ๆ สามารถทำให้เห็นมุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดในรายการได้เป็นอย่างดีชัดเจน รายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การใช้ประโยคแสดงเหตุผล

กลวิธีการใช้ประโยคแสดงเหตุผลเป็นกลวิธีทางภาษาอย่างหนึ่งในรายการ เพื่อทำให้ผู้ชมคล้อยตามความคิดของสาวโสดในรายการด้วยลักษณะของประโยคแสดงเหตุผล ประกอบเนื้อความกล่าวถึงเหตุและกล่าวถึงผล ซึ่งสามารถถ่ายทอดความเป็นเหตุและความเป็นผลให้ผู้ชมเห็นลักษณะของมุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดไทยสมัยใหม่

กลวิธีการใช้ประโยคแสดงเหตุผล ใช้คำว่า “ดังนั้น เพราะฉะนั้น ด้วยเหตุนี้ ด้วยเหตุฉะนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น ฯลฯ” ใช้เชื่อมข้อความที่เป็นเหตุผล ซึ่งกลวิธีนี้เสนอทางภาษาของสาวโสดใช้ประโยคแสดงเหตุผล ดังตัวอย่าง

(1) พิธีกรชาย : ทำไมจึงดับไฟ

สาวโสดคนหนึ่ง : อายุมาก ถึงกับไหว้กันเลย

สาวโสดอีกคนหนึ่ง : อายุเยอะกว่าพ่อ!!

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 11 พ.ศ. 2566)

(2) พิธีกรชาย : ทำไมจึงดับไฟ

น้ำผึ้ง : อายุเด็กไปหน่อย

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 21 พ.ศ. 2566)

(3) แนท : สเปกเราเลย หนูชอบบุคลิกภาพของเขาและวิธีการพูด

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 23 พ.ศ. 2566)

(4) แด้ว : หนูชอบไทยมากกว่า เขาดูจะเฟกไป เขาแบด ทรงแบด เขาแบดจนหนูกลัว

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 23 พ.ศ. 2566)

(5) ชัยณู : เขาพูด ๆ กวนใจนิดหนึ่ง หนูไม่ชอบคนพูดลักษณะนี้ ชอบพูดจะห้วน ๆ นิดหนึ่ง

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 23 พ.ศ. 2566)

จากตัวอย่างกลวิธีการนำเสนอทางภาษาในรายการ Take Me Out Thailand ใช้ประโยคแสดงผล โดยมีการใช้คำเชื่อมแสดงผลในประโยค เช่น “ทำไม” “เพราะ” หรือไม่ได้ใช้คำเชื่อมก็ได้แต่จะมีเหตุผลเสมอ โดยในทุกตอนเมื่อผู้เข้าร่วมรายการฝ่ายผู้หญิงเปิดไฟหรือดับไฟ พิธีกรถามเหตุผลที่ฝ่ายผู้หญิงเปิดไฟไว้หรือดับไฟอยู่เสมอ แม้ว่าฝ่ายผู้หญิงไม่ต้องใช้ประโยค “เพราะ” ทุกครั้ง แต่ก็มักจะบอกเหตุผลว่าคืออะไร เช่น อายุเยอะกว่าพ่อ ถึงกับไหว้กันเลย หรือต้องการคนที่จริงจังจริงจัง การใช้ประโยคต่าง ๆ เหล่านี้ สื่อความหมายและเหตุผลที่ดับไฟ

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอทางภาษาในรายการ Take Me Out Thailand พบว่ามีการใช้ประโยคแสดงผล อย่างเป็นระบบโดยปรากฏทั้งในรูปแบบการใช้คำเชื่อมแสดงผลโดยตรง เช่น “ทำไม” “เพราะ” และในรูปแบบที่ไม่ใช้คำเชื่อมอย่างชัดเจน แต่ยังคงมีการให้เหตุผลประกอบการตัดสินใจทุกครั้ง กล่าวคือ เมื่อผู้เข้าร่วมรายการฝ่ายผู้หญิงเปิดไฟหรือดับไฟ พิธีกรจะทำหน้าที่กระตุ้นให้เกิดการอธิบายเหตุผลเสมอ ส่งผลให้การตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกไม่ได้ถูกนำเสนอในฐานะอารมณ์ล้วน ๆ หากแต่เป็นการตัดสินใจที่ต้อง “อธิบายได้”

การให้เหตุผลดังกล่าวทำหน้าที่สร้างความชอบธรรมให้กับการตัดสินใจของสาวโสด ตัวอย่างเหตุผลที่ถูกกล่าวถึง เช่น ความแตกต่างด้านอายุ เช่น “อายุเยอะกว่าพ่อ ถึงกับไหว้กันเลย” หรือความคาดหวังต่อความสัมพันธ์ “ต้องการคนที่จริงจังจริงจัง” สะท้อนให้เห็นว่าการเลือกคู่ในรายการถูกจัดวางให้อยู่ภายใต้กรอบเหตุผลเชิงสังคมและบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมมากกว่าการตัดสินใจตามความรู้สึกส่วนบุคคลเพียงอย่างเดียว

การใช้ประโยคแสดงผลจึงไม่เพียงทำหน้าที่อธิบายการเปิดไฟหรือดับไฟเท่านั้น หากแต่ยังเป็นกลไกทางภาษาที่ผลิตวาทกรรม “การเลือกคู่แบบมีเหตุผล” ซึ่งตอกย้ำภาพตัวแทนของผู้หญิงโสดในรายการว่าเป็นผู้มีสติ มีวิจญาณ และมีความสามารถในการตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลที่สังคมยอมรับได้ ทั้งนี้ รูปแบบการตั้งคำถามของพิธีกรและการตอบเหตุผลของผู้เข้าร่วมรายการร่วมกันสร้างโครงสร้างวาทกรรมที่ทำให้ความรักและการเลือกคู่กลายเป็นกระบวนการที่ต้องผ่านการให้เหตุผลและการอธิบายต่อสาธารณะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2) การใช้ประโยคปฏิเสธ

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบการใช้ประโยคปฏิเสธแสดงให้เห็นการไม่ยอมรับ ผู้ที่มาเลือกกว่ามีคุณลักษณะที่เหมาะสมโดยผ่านการเลือกใช้ปฏิเสธที่มีคำแสดงการปฏิเสธ เช่น ไม่ ไม่ใช่ ไม่รู้ดังตัวอย่าง

(1) สาวโสด : ไม่ใช่สเปกของหนู อีอย่างอายุห่างกันเกินไป

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 11 พ.ศ. 2566)

(2) ชัยณู : เขาพูด ๆ กวนใจนิดหนึ่ง หนูไม่ชอบคนพูดลักษณะนี้ ชอบพูดจะห้วน ๆ นิดหนึ่ง

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 23 พ.ศ. 2566)

(3) น้ำฝน : ตั้งใจปิด ดีทุกอย่าง น้องอายุสี่สิบแปด พี่พร้อมมาก พร้อมมีลูก อายุน้อย กลัวจะไม่ค่อยติดชอบนะ แต่เด็กเกินไปนิดหนึ่ง

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 2 พ.ศ. 2566)

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอทางภาษาในรายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้ประโยคปฏิเสธ เป็นกลไกทางภาษาที่ปรากฏอย่างเด่นชัด โดยใช้คำแสดงการปฏิเสธ เช่น “ไม่” “ไม่ใช่” “ไม่ชอบ” “เด็กเกินไป” “ไม่สบายใจ” เป็นต้น ประโยคเหล่านี้ทำหน้าที่สื่อสารอย่างตรงไปตรงมาว่าผู้เข้าร่วมรายการฝ่ายผู้ชาย ไม่สอดคล้องกับลักษณะหรือความคาดหวัง ของฝ่ายผู้หญิง และนำไปสู่การตัดสินใจ “ดับไฟ” ในเชิงรูปธรรม

การใช้ประโยคปฏิเสธมิได้เป็นเพียงการแสดงความไม่ชอบส่วนบุคคล หากแต่เป็นการสร้างเส้นแบ่งระหว่าง “ตัวเลือกที่เหมาะสม” กับ “ตัวเลือกที่ไม่เหมาะสม” ภายใต้กรอบคุณค่าทางสังคม เช่น ความเหมาะสมด้านวัย ความ

มั่นคงทางอารมณ์ และความสบายใจในการสร้างความสัมพันธ์ ประโยคปฏิเสธจึงทำหน้าที่กำหนดขอบเขตของการเลือกคู่ และสะท้อนอำนาจการตัดสินใจของสาวโสดในฐานะผู้คัดเลือกอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ การปฏิเสธยังถูกนำเสนอควบคู่กับการให้เหตุผล ทำให้การดับไฟไม่ถูกมองว่าเป็นการตัดสินใจเชิงอารมณ์หรือไร้เหตุผล แต่เป็นการตัดสินใจที่มีความชอบธรรมและสอดคล้องกับสามัญสำนึกของสังคม กลวิธีดังกล่าวจึงปรากฏว่าทหกรรมการเลือกคู่แบบ “มีเหตุผลและมีสิทธิ์ปฏิเสธ” ซึ่งตอกย้ำภาพตัวแทนของผู้หญิงโสดในรายการว่าเป็นผู้มีอำนาจต่อรอง มีเสียง และสามารถกำหนดเงื่อนไขของความสัมพันธ์ได้ด้วยตนเอง

3) การใช้ประโยคคำถาม

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบการใช้ประโยคคำถาม แสดงให้เห็นข้อสงสัยของสาวโสดว่า ผู้ที่มาเลือกคู่นั้นมีคุณลักษณะที่เหมาะสมหรือไม่ผ่านการเลือกใช้ประโยคที่มีคำแสดงคำถาม เช่น หรือ ทำไม ยังไง ใคร ดังตัวอย่าง

(1) หลินเปิง : นีมาปลดหนี้หรือมาหาแฟน

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 11 พ.ศ. 2566)

(2) แนน : เลิกกับแฟนเก่ามานานหรือยัง

หนุ่มโสด : พอสมควรครับ

แนน : แล้วเป็นคนเจ้าชู้ไหมคะ

หนุ่มโสด : เคยเจ้าชู้มาก่อนครับ

แนน : (ไม่ได้พูดอะไรต่อ ก็ยิ้มอย่างที่ยอมรับ)

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 13 พ.ศ. 2566)

(3) อ้น : อะไรเนี่ย แล้วเขาก็ขับเองในรถใช้ไหมนะ ปกติในรถคุณก็ไม่เปิดเพลงหรือ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 23 พ.ศ. 2566)

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอทางภาษาในรายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้ ประโยคคำถาม เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนวาทกรรมการเลือกคู่ โดยปรากฏการใช้คำถาม เช่น “หรือ” “ทำไม” “ยังงัย” “ใคร” เป็นต้น ซึ่งทำหน้าที่กระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมรายการต้องอธิบายเหตุผล ความรู้สึก และทัศนคติที่อยู่เบื้องหลังการตัดสินใจเปิดไฟหรือดับไฟ ประโยคคำถามเหล่านี้มีได้ทำหน้าที่เพียงเพื่อการสนทนา หากแต่เป็นเครื่องมือที่ทำให้ “ความคิดภายใน” ของผู้เข้าร่วมรายการถูกทำให้ปรากฏในพื้นที่สาธารณะ

คำถามของพิธีกรทำหน้าที่เป็นกลไกควบคุมการผลิตความหมาย โดยบังคับให้ผู้ร่วมรายการต้องแสดงตัวตน คุณลักษณะนิสัย และกรอบความคิดเกี่ยวกับความรักและการเลือกคู่ การตอบคำถามของสาวโสดเผยให้เห็นว่าการยอมรับผู้ชายไม่ได้พิจารณาเพียงอดีต เช่น การเคยเจ้าชู้มาก่อน หากแต่ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมและทัศนคติในปัจจุบัน โดยเฉพาะคุณค่าของความซื่อสัตย์และการรักเดียวใจเดียว ประเด็นนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงในรายการมีการต่อรองความหมายของ “ผู้ชายที่เหมาะสม” ด้วยเหตุผลเชิงศีลธรรมและความมั่นคงทางความสัมพันธ์

ดังนั้น การใช้ประโยคคำถามในรายการจึงทำหน้าที่ผลิตวาทกรรมการเลือกคู่ที่เน้นเหตุผล การอธิบาย และการประเมินคุณค่าของตัวตน มากกว่าการตัดสินใจจากรูปลักษณ์เพียงอย่างเดียว แม้รูปลักษณ์ภายนอกจะมีบทบาทในช่วงแรกพบ แต่คำตอบที่เกิดจากคำถามยังสะท้อนค่านิยมในการเลือกคู่ของสาวโสดในรายการ โดยปรากฏวาทกรรมที่ยอมรับว่าผู้ชายอาจมีประสบการณ์ความรักหรือเคยเจ้าชู้มาก่อน ขณะเดียวกัน สิ่งที่ถูกเน้นย้ำคือ “ตัวตนในปัจจุบัน” ของฝ่ายผู้ชาย โดยเฉพาะคุณค่าเรื่องความซื่อสัตย์และความรักเดียวใจเดียว มากกว่าการตัดสินใจอดีตเพียงอย่างเดียว กลวิธีการใช้ประโยคคำถามจึงมีบทบาทในการสร้างและตอกย้ำวาทกรรมการเลือกคู่ที่ผสมระหว่างภาพลักษณ์ภายนอกกับคุณค่าทางศีลธรรม โดยเฉพาะอุดมคติของความรักแบบจริงใจและความสัมพันธ์ที่ยั่งยืน ซึ่งสะท้อนภาพตัวแทนของสาวโสดไทยในฐานะผู้มีอำนาจในการนิยาม “ความรักที่เหมาะสม” ด้วยตนเองและ

สอดคล้องกับกรอบความคาดหวังของสังคมร่วมสมัย

4) การใช้ประโยคขอเรื่อง

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบการใช้ประโยคแสดงการขอเรื่อง แสดงให้เห็นว่า ความปรารถนาเรื่องความรักหรือการเลือกคนที่มีคุณลักษณะที่เหมาะสมผ่านการเลือกใช้ประโยค เช่น ขอ อยาก ขอ ...เถอะ ดังตัวอย่าง

(1) กลอย : ก็รู้สึกเหมือนเราก็อยากหาความสัมพันธ์ที่มั่นคงข้างจริงจังนะ

เฟรชชี : เขาพูดว่าบางวันก็ยากให้แต่งตัวแบบเหมาะกับรถของเขา

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 27 พ.ศ. 2566)

(2) ปิน่า : ดีเลย ไม่ต้องเป็นโสดแล้ว ขอเป็นแฟนหนูเถอะ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 27 พ.ศ. 2566)

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอทางภาษาในรายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้ประโยคขอเรื่อง เป็นอีกหนึ่งกลไกทางภาษาที่มีนัยสำคัญ โดยปรากฏการใช้คำแสดงการขอเรื่อง เช่น “ขอ” “อยาก” “ขอ...เถอะ” เป็นต้น ประโยคขอเรื่องเหล่านี้ทำหน้าที่สื่อสารความปรารถนา ความคาดหวัง และวัตถุประสงค์ของผู้ร่วมรายการอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ต้องการโน้มน้าวอีกฝ่ายให้เปิดใจหรือให้โอกาสในการทำความรู้สึกต่อไป

การใช้ประโยคขอเรื่องสะท้อนให้เห็นการตอรองอำนาจในการเลือกคู่ภายในพื้นที่ของรายการ แม้ว่าผู้ชายหนุ่มโสดจะเป็นผู้ถืออำนาจการตัดสินใจขั้นสุดท้ายผ่านการเปิดไฟหรือดับไฟ แต่ฝ่ายสาวโสดสามารถใช้ประโยคขอเรื่องเป็นกลวิธีในการลดความแข็งแกร่งของสถานการณ์ และสร้างภาพตัวตนของตนเองในฐานะผู้จริงใจ อ่อนโยน และมีความมุ่งมั่นต่อความสัมพันธ์ ประโยคขอเรื่องจึงทำหน้าที่เชื่อมโยงระหว่างความรู้สึกส่วนบุคคลกับเป้าหมายเชิงโครงสร้างของรายการ กล่าวคือ การได้เข้าสู่รอบถัดไปหรือการได้รับโอกาสในการสานสัมพันธ์

ดังนั้น การใช้ประโยคขอเรื่องในรายการไม่ได้เป็นเพียงการแสดงความต้องการส่วนตัวเท่านั้น หากแต่เป็นการนำเสนอวาทกรรมความรักที่เน้นการแสดงออกถึงความจริงใจและความพยายาม ซึ่งทำให้ความปรารถนาในการเลือกคู่ถูกนำเสนอในรูปแบบที่สังคมยอมรับได้ และแสดงกรอบความคิดว่าความสัมพันธ์ที่ดีควรเริ่มต้นจากการสื่อสารอย่างสุภาพ การร้องขอ และการให้เกียรติซึ่งกันและกัน

2.1.3 การใช้ความเปรียบ

การใช้ความเปรียบเป็นส่วนประกอบอย่างหนึ่งของการใช้ภาษา มีประโยคทางวาทศิลป์ซึ่งจะช่วยยกระดับคุณภาพของเนื้อหาของสารได้เป็นอย่างดี การใช้ความเปรียบแบ่งออกเป็นหลายประเภท มีนักวิชาการหลายคนได้กล่าวถึงประเภทต่าง ๆ ของการใช้ความเปรียบ ได้แบ่งประเภทของภาษาพจน์ที่คล้ายกัน เช่น อุปมา อุปลักษณ์ การกล่าวเกินจริง เป็นต้น การใช้อุปมา คือ การเปรียบสิ่งหนึ่งเหมือนกับสิ่งหนึ่ง โดยนำสองสิ่งที่ต่างจำพวกกัน แต่มีลักษณะเด่นเหมือนกันมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้คำแสดงความเปรียบว่า “เหมือน เสมือน คล้าย ดัง” ฯลฯ การใช้อุปลักษณ์ คือ การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งหรือการเปรียบเทียบของสองสิ่งว่าเป็นสิ่งเดียวกันหรือเท่ากันทุกประการ คือ ใช้คำ “เป็น เท่า คือ” เป็นต้น การใช้คำอติพจน์ หรือ อธิพจน์ คือ วาทะที่กล่าวเกินความจริงเพื่อเน้นความรู้สึก ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ภาษาพจน์ชนิดนี้นิยมใช้กันมากแม้ในภาษาพูด เพราะเป็นการกล่าวที่ทำให้เห็นภาพได้ง่ายและแสดงความรู้สึกของกวีได้อย่างชัดเจน

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบการใช้ความเปรียบแสดงให้เห็นว่าการกล่าวถึงความรักหรือหนุ่มโสดว่ามีคุณลักษณะที่เหมาะสมผ่านการเลือกใช้ความเปรียบ เช่น “เหมือน เสมือน คล้าย ดัง เป็น เท่า คือ” เป็นต้น ดังตัวอย่าง

(1) หลินปิง : ทำไมละ ดูนะ ผิวหนูแหละ เมื่อกี้นั่งอยู่ ดูอกนะ ครีมมาก เหมือนน้ำจิ้มเลย อยากขยับๆ

หนุ่มโสด : ถ้าผู้ชายไม่เจ้าชู้ เหมือนไม่มีพิษครับ

(หลินปิงและผู้หญิงทั้งหลาย หัวเราะผู้ชายที่พูด สื่อความหมายยอมรับผู้ชายเจ้าชู้)

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 1 พ.ศ. 2565)

(2) เณอ : ชอบแมวหรือคะ นำแมวตัวนี้ไปด้วยค่ะ (เณอทำเสียงสัตว์แมว)

บ๊อบบม : หอมกลิ่นความรวย

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 27 พ.ศ. 2566)

(3) จีน : หวานมาก

พิธีกรชาย : รู้สึกหวานยังงี้ อธิบายหน่อย

จีน : แก้มเหมือนทามะเขือเทศมาซิ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 13 พ.ศ. 2566)

(4) หนุ่มโสด : อยู่ใกล้แมวอาจจะแพ้ขน แต่อยู่ใกล้ผมอาจจะแพ้ใจนะครับ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 27 พ.ศ. 2566)

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอทางภาษาในรายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้คำว่า “เหมือน” ในลักษณะของการเปรียบเทียบเป็นกลวิธีสำคัญในการสร้างความหมายเกี่ยวกับตัวตนและคุณค่าของผู้ร่วมรายการ โดยการเปรียบเทียบดังกล่าวเป็นการนำสิ่งที่ต่างจำพวกกัน แต่มีลักษณะเด่นร่วมกันมาเชื่อมโยง เช่น การนำร่างกายของผู้ชายไปเปรียบกับ “ครีม (Cream)” เพื่อสื่อถึงความสะอาด ความนุ่มนวล และความน่าสัมผัส ซึ่งสะท้อนการให้คุณค่ากับรูปลักษณ์และการดูแลตนเองของฝ่ายชายในฐานะคุณลักษณะที่น่าดึงดูด การเปรียบผู้ชายเป็น “งู” ทำหน้าที่เสนอภาพจำเกี่ยวกับความเจ้าชู้ของผู้ชายในสังคมไทย ขณะเดียวกัน การกล่าวว่าเป็น “งูไม่มีพิษ” แสดงให้เห็นการต่อรองความหมายของวาทกรรมดังกล่าว กล่าวคือ สาวโสดไม่ได้ปฏิเสธภาพผู้ชายเจ้าชู้โดยสิ้นเชิง หากแต่ยอมรับได้ภายใต้เงื่อนไขว่าไม่เป็นภัยต่อความสัมพันธ์ในปัจจุบัน ประเด็นนี้สะท้อนให้เห็นว่าการเลือกคู่ในรายการเป็นกระบวนการต่อรองระหว่างอุดมคติทางศีลธรรมกับความเป็นจริงทางสังคม

นอกจากนี้ การเปรียบแก้มของผู้ชายเป็น “มะเขือเทศ” ทำหน้าที่สร้างภาพตัวแทนของผู้ชายที่หวาน น่ารัก และเข้าถึงได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับรสนิยมและความคาดหวังของสาวโสดไทยในรายการ ขณะเดียวกัน การเปรียบเทียบตนเองเป็น “แมว” เมื่อถูกถามถึงการชอบสัตว์เลี้ยง ไม่เพียงสะท้อนงานอดิเรกที่คล้ายคลึงกับฝ่ายชายเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการเปิดเผยตัวตนและความปรารถนาในเชิงความสัมพันธ์ โดยแฝงนัยของความอ่อนโยน ความน่าทะนุถนอม และการยอมรับบทบาทความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด

อีกตัวอย่างหนึ่ง การใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบผู้ชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีว่า “มีกลิ่นความรวย” แสดงให้เห็นว่าสาวโสดไทยในรายการสามารถแสดงออกถึงความต้องการด้านฐานะทางเศรษฐกิจของฝ่ายชายอย่างเปิดเผย การเปรียบเทียบดังกล่าวทำให้ประเด็นเรื่องเงินและสถานะถูกทำให้เบาลงผ่านอารมณ์ขันและภาษาภาพพจน์ แต่ยังคงสะท้อนคุณค่าทางวัตถุที่มีบทบาทในการเลือกคู่

โดยสรุป การใช้คำเปรียบเทียบด้วยคำว่า “เหมือน” ในรายการทำหน้าที่เป็นกลวิธีทางวาทกรรมที่ช่วยทำให้ความคิด ความปรารถนา และบรรทัดฐานเกี่ยวกับความรักและการเลือกคู่ถูกถ่ายทอดอย่างนุ่มนวล มีสีสัน และยอมรับได้ในพื้นที่สาธารณะ ทั้งยังตอกย้ำภาพตัวแทนของสาวโสดไทยในฐานะผู้มีอำนาจในการนิยามความหมายของ “ผู้ชายที่เหมาะสม” ผ่านภาษาเปรียบเทียบที่ผสมผสานอารมณ์ขัน วัฒนธรรมร่วม และคุณค่าทางสังคมเข้าด้วยกันอย่างแนบเนียน

2.1.4 การใช้ทัศนภาวะ

จันทิมา อังคพณชกิจ (2561) ได้กล่าวว่า “ถ้อยคำที่แสดงทัศนภาวะมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการกลบเกลื่อนหรือ

เป็ยงบั้งความจริงในการสื่อถึงความเป็นไปได้ของสิ่งที่เกิดขึ้น หากผู้สื่อสารมั่นใจในความเป็นไปได้มากหรือเชื่อว่าสิ่งที่ศึกษาหรือสิ่งที่เขียนนั้นเป็นความจริงที่แน่นอน ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ทักษณภาวะที่ใช้ก็จะเป็นการแสดง ความมั่นใจ เช่น “ต้อง” “แน่นอน” “ปรากฏ” “ร่วมกับคำกริยา” แต่ถ้าคิดว่าจะมีความเป็นไปได้น้อยลง หรือไม่แน่ใจว่าจะมีความเป็นไปได้ระดับใด ผู้สื่อสารก็จะใช้ทักษะภาวะแบบลังเล สงสัย การแบ่งรับแบ่งสู้ การคาดคะแนน เพื่อกลบเกลื่อนหรือเป็ยงบั้งความเป็นจริงที่น่าจะมีความเป็นไปได้ไม่ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ ให้ผู้รับสารเข้าใจว่ายังมีความจริงที่น่าเชื่อถือปรากฏอยู่ ทักษณภาวะสามารถแสดงออกด้วยรูปถ้อยคำทางไวยากรณ์หลากหลายรูปแบบ เช่น การใช้คำวิเศษณ์เพื่อขยายคำกริยาในภาษาไทย เช่น “อาจจะ” “น่าจะ” “คงจะ” (น. 197) ดังตัวอย่าง

(1) แม่เอก : ผู้หญิงสมัยนี้ คุณแม่ชมมันว่าสวยจริง แต่บางท่านเลยคะ กิริยามารยาทที่อาจจะดูแรงไปนิดนึง
(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 27 พ.ศ. 2566)

(2) สาวโสด : อายุอาจจะห่างกันเกินไป
(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 11 พ.ศ. 2566)

(3) ชัญญู: รอยสัก อายุ อาชีพไม่น่าวางใจ ไม่สบายใจ
(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 12 พ.ศ. 2565)

(4) เสีย : ก็คงจะถ้าเกิดมีใครสักคน เข้ามาเข้าในชีวิตเรา ก็ให้มอบตั่งคั้นนั้นให้เขาเก็บตั่งค์ เราก้จะให้ตั่งคั้นนั้น
(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 11 พ.ศ. 2566)

จากการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอทางภาษาในรายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้ถ้อยคำแสดงทักษะภาวะ เช่น “อาจจะ” “คงจะ” “ไม่น่าวางใจ” เป็นกลไกทางภาษาที่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดกรอบการรับรู้ของผู้ชมและผู้เข้าร่วมรายการต่อฝ่ายผู้ชาย ถ้อยคำเหล่านี้ได้ทำหน้าที่เพียงบรรยายลักษณะบุคคล หากแต่เป็นการชี้นำการประเมินค่าว่าผู้ชายคนใดควรถูกมองในเชิงบวกหรือเชิงลบ

การใช้ทักษะภาวะดังกล่าวทำหน้าที่สร้าง “อาจจะ” แสดงความไม่แน่ใจ สื่อความหมายของการแบ่งรับแบ่งสู้ หรือการประนีประนอม สะท้อนมุมมองของผู้สูงอายุหรือสังคมดั้งเดิมที่ยึดมั่นมาตรฐานเพศสภาพเรื่องอารมณ์และพฤติกรรมของผู้หญิง การกล่าวถึง “กิริยามารยาท” “แรงไป” เป็นการวิพากษ์วิจารณ์ผู้หญิงที่มีอิสระในการแสดงออก มีเสียงรู้สึกชัดเจนแสดงถึงอำนาจของมุมมองเดิมที่คาดหวังให้ผู้หญิงเป็นตัวละครอ่อนน้อม สุภาพ ปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานที่สังคมกำหนด ในมิติการเลือกคู่แสดงว่าบุคคลในสังคมยังใช้พฤติกรรมและมารยาทเป็นเกณฑ์สำคัญในการประเมินความเหมาะสมของคู่ครอง แต่ยังใช้คำแสดงทักษะภาวะเพื่อไม่ให้เห็นการปฏิเสธที่ชัดเจน อาจเพราะเป็นการสื่อสารผ่านรายการที่มีผู้ชมทั่วประเทศ ผู้พูดจึงหลีกเลี่ยงการใช้คำที่แสดงการยืนยันความคิดเพื่อลดแรงต่อต้านจากผู้ชมซึ่งอาจมีความเห็นที่หลากหลายในประเด็นเดียวกันนี้

การแต่งงานทั่วไปที่ยึดถืออายุเป็นตัวบ่งชี้ความเหมาะสม สังคมไทยมักมีรูปแบบวาทกรรมที่คาดหวังให้คู่ครองมีอายุใกล้เคียงกันหรือผู้ชายอายุมากกว่าเล็กน้อย การกล่าวถึง “ห่างกันเกินไป” แสดงว่าผู้หญิงมองอายุเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้ากันได้ทางชีวิต ประสบการณ์ และมุมมองชีวิต เป็นการใช้ภาษาที่ตรงไปตรงมา สะท้อนมุมมองส่วนตัวที่ได้รับอิทธิพลจากมาตรฐานสังคมโดยตรง “รอยสัก” เป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมที่สังคมมองว่าไม่เหมาะสมหรือไม่ปลอดภัย สะท้อนความต้องการความปลอดภัยทางชีวิตคู่ ส่วน “อายุ” สะท้อนถึงความมั่นคง เสถียรภาพ และความเหมาะสมในฐานะคู่ครอง การใช้คำว่า “ไม่น่าวางใจ” “ไม่สบายใจ” เป็นภาษาที่แสดงความกังวลจากมุมมองสังคมมากกว่าความรู้สึกส่วนตัว แสดงให้เห็นว่าการเลือกคู่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้สึกเพียงอย่างเดียว แต่ยังถูกกำหนดโดยมาตรฐานภายนอกที่สังคมสร้างขึ้น

นอกจากนี้ มุมมองการเลือกคู่ยังเน้นอารมณ์ ความรู้สึก และเสน่ห์ส่วนตัว แต่สังคมมีมาตรฐานเพศสภาพและอายุที่ชัดเจน มีอิทธิพลต่อการเลือกคู่อย่างมาก ปัจจัยภายนอกยังคงเป็นเกณฑ์สำคัญจากมุมมองวาทกรรมสังคม เศรษฐกิจและความมั่นคง เป็นวาทกรรมที่เชื่อมโยงกับความเสถียรของคู่ครอง ทักษณคติสมัยใหม่ มีการเปลี่ยนผ่านสู่

การเน้นความรู้สึกและเสน่ห์มากขึ้น ทับทิมกับวาทกรรมเดิม รายการ Take Me Out Thailand จึงเป็นพื้นที่ว่าทกรรมที่สะท้อนการขัดแย้งและปรับตัวของมาตรฐานการเลือกคู่ในสังคมไทยระหว่างดั้งเดิมและปัจจุบัน

2.1.5 การใช้มูลบท

จันทิมา อังคพนิกิจ (2561) กล่าวว่าการใช้มูลบทเป็นการใช้ภาษาเพื่อสื่อข้อความที่ทำให้เข้าใจได้โดยนัยว่ามีข้อความอื่น ๆ หรือมีเหตุการณ์บางอย่างปรากฏหรือเกิดขึ้นมาก่อนหน้าแล้ว หรือมีความคิดและเจตนาบางอย่างที่แฝงอยู่ในข้อความในตัวบท มูลบทเกี่ยวข้องกับวาทกรรมในแง่ที่โยงไปกับความรู้ทางสังคมวัฒนธรรมที่ผู้พูด ผู้ฟังมีอยู่ร่วมกันและยังเกี่ยวพันกับเรื่องของอำนาจและอุดมการณ์อีกด้วย มูลบทแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ มูลบทที่บอกถึงสิ่งที่มีอยู่ มูลบทที่บอกอดีต ปัจจุบันและอนาคต และมูลบทที่บอกการตีค่าในสิ่งที่ดีที่พึงปรารถนา มูลบททั้งสามประเภทอาจมีรูปภาษาที่สื่อให้เกิดการตีความได้ชัดเจน หรือที่เรียกว่าตัวบ่งชี้มูลบท ดังตัวอย่าง

(1) พริกไทย : แม่ข้าบอกว่าไม่อย่ากแซด พี่บอกว่าไม่แซด หนูก็ไม่อย่ากแซด ซึ่งหนูก็เปิดไฟไว้

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 54 พ.ศ. 2566)

(2) สบาย : ตามเตรียมตรุษจีนเลย เขาบอกว่าตรุษจีนยังต้องไหว้หัวหมู แล้วเมื่อไหร่จะพาหนูไปพบแม่พี่ละ
เกรซ : ซึมซมความรักพี่กับแม่ ซึมซม หนูรู้สึกน่ายกมากเลย

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 54 พ.ศ. 2566)

จากการวิเคราะห์กลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสไดในรายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้มูลบทเป็นกลไกทางวาทกรรมที่ทำให้ความหมายบางประการถูกสื่อสารในลักษณะ “สิ่งที่มีอยู่แล้ว” โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวอธิบายอย่างตรงไปตรงมา ตัวอย่างเช่น ประโยค “พี่บอกว่าไม่แซด หนูก็ไม่อย่ากแซด” ตั้งอยู่บนมูลบทว่าการ “แซด” เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และผู้หญิงเลือกจะปรับตัวให้สอดคล้องกับทัศนคติของฝ่ายชาย ซึ่งสะท้อนความพยายามในการสร้างความสอดคล้องทางความคิดเพื่อเอื้อให้เกิดความสัมพันธ์

อีกตัวอย่างหนึ่งประโยค “ตรุษจีนยังต้องไหว้หัวหมู แล้วเมื่อไหร่จะพาหนูไปพบแม่พี่ละ” มีมูลบทว่าการพาผู้หญิงไปพบครอบครัว โดยเฉพาะคุณพ่อคุณแม่ เป็นสัญญาณของการยอมรับสถานะความสัมพันธ์ในฐานะแฟนหรือคู่จริงจึง ประโยคดังกล่าวจึงไม่ได้เป็นเพียงคำพูดเชิงหยอกล้อ หากแต่เป็นการทดสอบระดับความผูกพันและความจริงใจของฝ่ายชายผ่านกรอบวัฒนธรรมจีนเรื่องครอบครัวและพิธีกรรม

นอกจากนี้ ประโยค “ซึมซมความรักพี่กับแม่” ตั้งอยู่บนมูลบทว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับแม่เป็นปัจจัยสำคัญในการประเมินความเป็นไปได้ของความสัมพันธ์ในอนาคต การกล่าวเช่นนี้สื่อว่าผู้หญิงรับรู้และให้คุณค่ากับรูปแบบความรักของฝ่ายชาย และแฝงนัยว่าหากคบหากันต่อไป ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับคู่รักจะไม่เป็นปัญหา

การใช้มูลบทดังกล่าวทำหน้าที่เชื่อมโยงการเลือกคู่เข้ากับกรอบคุณค่าทางครอบครัว วัฒนธรรม และบทบาททางเพศ โดยทำให้ประเด็นเรื่องการปรับตัว การยอมรับจากครอบครัว และความมั่นคงของความสัมพันธ์ ถูกนำเสนอในลักษณะที่เป็น “เรื่องปกติ” และไม่จำเป็นต้องตั้งคำถามอย่างเปิดเผย กลวิธีนี้จึงผลิตวาทกรรมความรักแบบจริงจังที่ผูกโยงกับครอบครัวและความกลมกลืนในความสัมพันธ์ ตอกย้ำภาพตัวแทนของสาวโสไดไทยในฐานะผู้เลือกที่พิจารณาอนาคตและบริบททางสังคมควบคู่ไปกับความรู้สึกส่วนบุคคล

2.1.6 การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์

การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์เป็นกลวิธีทางภาษาอย่างหนึ่งที่นิยมใช้ในการสื่อสาร เพราะจะทำให้ผู้อ่านได้เกิดความคิดต่าง ๆ ได้ลึกซึ้งขึ้น เพราะคำถามเป็นการกระตุ้นให้ผู้รับสารสะดุดใจ จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ปรากฏร่วมแสดงให้เห็นว่าความรักหรือคนที่เลือกคู่ มีคุณลักษณะที่เหมาะสมผ่านการเลือกใช้คำถาม เช่น ทำไม หรือยัง ได้ไหม ดังตัวอย่าง

(1) จิน : เป็นก๊วย แล้วก๊วยเราได้ไหม

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 13 พ.ศ. 2566)

(2) หญิงโกะ : ทำไมเปิดไว้ คำเดียวนะ เห็นข้างนอกขาวขนาดนี้ เห็นข้างในขาวขนาดไหน

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 1 พ.ศ. 2565)

จากการวิเคราะห์กลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดในรายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ เช่น “ทำไม” “หรือยัง” “ได้ไหม” เป็นกลไกทางภาษาที่มีได้มุ่งหวังคำตอบโดยตรง หากแต่ทำหน้าที่ชี้แจงการตีความและกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของทั้งผู้ร่วมรายการและผู้ชม คำถามลักษณะนี้ช่วยเน้นย้ำจุดยืน ความคาดหวัง หรือทัศนคติของผู้พูด โดยไม่จำเป็นต้องได้รับการตอบรับอย่างเป็นทางการ

คำถามเชิงวาทศิลป์ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการควบคุมกรอบความหมายกล่าวคือ ผู้พูดสามารถใช้คำถามเพื่อสะท้อนความไม่แน่ใจ ความคาดหวัง หรือแรงกดดันทางสังคมที่แฝงอยู่ในกระบวนการเลือกคู่ เช่น การตั้งคำถามเกี่ยวกับความพร้อม ความจริงใจ หรือสถานะความสัมพันธ์ คำถามเหล่านี้จึงทำหน้าที่สร้างบรรยากาศของการประเมินและการต่อรอง โดยไม่ต้องกล่าวความต้องการหรือข้อเรียกร้องอย่างตรงไปตรงมา

นอกจากนี้ การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ยังช่วยทำให้ประเด็นที่อาจมีความอ่อนไหว เช่น ความสัมพันธ์ในอนาคต ความจริงใจ หรือการยอมรับ ถูกนำเสนอในรูปแบบที่เบาบางและเป็นมิตรต่อการรับรู้ของผู้ชม กลวิธีดังกล่าวจึงเสนอวาทกรรมการเลือกคู่ที่เน้นการสื่อสารเชิงอ้อม การรักษาหน้า และการแสดงความรู้สึกอย่างมีชั้นเชิง ซึ่งสะท้อนลักษณะการสื่อสารของสาวโสดไทยในพื้นที่สาธารณะ และตอกย้ำภาพตัวตนของผู้หญิงในฐานะผู้มีอำนาจในการกำหนดจังหวะและทิศทางของความสัมพันธ์ผ่านภาษาอย่างแนบเนียน

2.1.7 การใช้คำคมและคำพูดที่น่าสนใจ

การใช้คำคมและคำพูดที่น่าสนใจเป็นกลวิธีนำเสนออย่างหนึ่งในการสื่อสาร ทำให้ผู้รับสารได้เกิดความคิดต่าง ๆ และประทับใจมาก จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบการใช้คำคมและคำพูดที่น่าสนใจในรายการทุกตอน ได้สื่อสารความคิดเป็นจริงของสาวโสดไทยในรายการ ดังตัวอย่าง

(1) หญิงโกะ : หน้าเหมือนพ่อของลูก

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 13 พ.ศ. 2566)

(2) หนุมโสด : วันนี้ผมไม่ได้มาหาแฟนนะครับ แต่ผมมาหาแม่ของลูกครับ

แม่เอก : วันนี้คุณแม่ตั้งใจมาโดยตรงแล้วนะคะ คุณแม่อยากได้ลูกสะใภ้จริงๆ

สาวโสด : นี ๆ เขาบอกว่าเขาก็แห้ง หนูก็แห้ง งั้นเรามาด้วยกันไหมคะ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 2 พ.ศ. 2565)

(3) หนุมโสด : ลองมาคบผมดูจะรู้ว่าผมน่ารักแค่ไหน

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 11 พ.ศ. 2566)

(4) อยู่ใกล้แล้วอาจจะแพ้ขน แต่อยู่ใกล้ผมอาจจะแพ้ใจนะครับ

(รายการ Take Me Out Thailand ตอนที่ 27 พ.ศ. 2566)

จากการวิเคราะห์กลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดในรายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้คำ

คมและถ้อยคำที่น่าสนใจ เป็นกลวิธีทางวาทกรรมที่ช่วยถ่ายทอดทัศนคติและอุดมคติด้านความรักของผู้เข้าร่วมรายการอย่างกระชับแต่ทรงพลัง ตัวอย่างเช่นถ้อยคำว่า “พ่อของลูก” “อยากได้แม่ของลูก” และ “ลูกสะใภ้” มิได้เป็นเพียงถ้อยคำเชิงหยอกล้อ หากแต่แฝงนัยถึงความคาดหวังในการสร้างครอบครัวร่วมกัน ความจริงจึงในความสัมพันธ์และการใส่ใจดูแลซึ่งกันและกันในระยะยาว

การใช้ถ้อยคำเหล่านี้ทำหน้าที่เชื่อมโยงความรักเชิงโรแมนติคเข้ากับความเป็นจริงของชีวิตคู่ กล่าวคือ การกล่าวถึงบทบาท “แม่ของลูก” หรือ “พ่อของลูก” สะท้อนการมองความสัมพันธ์ในมิติอนาคต ขณะที่ถ้อยคำ “แห่งน่ารัก แพ้จน แพ้ใจ” แสดงทัศนคติที่ให้ความรักโรแมนติค การใช้ถ้อยคำลักษณะนี้จึงสะท้อนมุมมองของสาวโสดสมัยใหม่ที่ได้ปฏิเสธความจริงของการสร้างครอบครัว แต่ก็ไม่ละทิ้งการดูแลตนเองและคุณภาพชีวิตทางอารมณ์

ดังนั้น การใช้คำคมและคำพูดที่น่าสนใจในรายการจึงทำหน้าที่แสดงมุมมองเชิงวาทกรรมการเลือกคู่ของผู้หญิงไทยยุคใหม่ ซึ่งผสานอุดมคติเรื่องครอบครัว ความมั่นคง และความเป็นคู่ชีวิต เข้ากับแนวคิดความสุข ความผ่อนคลาย และความเป็นจริงของชีวิตประจำวัน กลวิธีดังกล่าวช่วยสร้างภาพตัวแทนของสาวโสดไทยในฐานะผู้เลือกที่มีวิสัยทัศน์ มองความรักอย่างเป็นรูปธรรม และสามารถนิยามความสัมพันธ์ในแบบที่สอดคล้องกับบริบทสังคมร่วมสมัย

จากการวิเคราะห์ตัวอย่างบทสนทนาในรายการ Take Me Out Thailand พบว่า กลวิธีทางภาษาที่ผู้เข้าร่วมรายการใช้ในการเปิด ปิดไฟ มิได้เป็นเพียงการแสดงความรักส่วนบุคคล หากแต่เป็นการ “ให้เหตุผลเชิงสาธารณะ” ที่ต้องอธิบายการตัดสินใจต่อหน้าผู้ชมและผู้ร่วมรายการคนอื่น ๆ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวสะท้อนและนำเสนอวาทกรรมการเลือกคู่ในสังคมร่วมสมัยอย่างมีนัยสำคัญ

เมื่อพิจารณาโดยรวมกลวิธีทางภาษาเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นกลไกในการเผยวาทกรรมการเลือกคู่หลายมิติ ได้แก่ วาทกรรมความพร้อมในการสร้างครอบครัว วาทกรรมเรื่องอายุและช่วงวัย วาทกรรมบุคลิกภาพและภาพลักษณ์ วาทกรรมความสุขในชีวิตคู่ ตลอดจนวาทกรรมอำนาจในการให้เหตุผลและการตัดสินใจในพื้นที่สาธารณะ กล่าวได้ว่าภาษาในรายการมิได้เป็นเพียงเครื่องมือสื่อสาร แต่เป็นเครื่องมือกำหนดกรอบความหมายของ “ความเหมาะสม” และ “ความสัมพันธ์ที่พึงประสงค์” ในสังคมร่วมสมัย

2.2 มุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ในรายการ Take Me Out Thailand

จากวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาของสาวโสดผู้เข้าร่วมรายการ Take Me Out Thailand พบว่าสื่อทัศนคติและความคิดและความต้องการของสาวโสด ตามลักษณะของรายการ Take Me Out Thailand ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวแทนความคิดของสาวโสดไทยสมัยใหม่ เนื่องจากสาวโสดที่เข้าร่วมรายการนี้มีโอกาสที่จะได้เลือกคู่หรือเพื่อเลือกคนที่ชอบได้นัดทำความรู้จักกันมากขึ้น โดยได้เปิดเผยความคิดภายในเกี่ยวกับเลือกคู่ซึ่งสะท้อนมุมมองต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.2.1 ผู้หญิงยุคใหม่มีสิทธิ์เลือกและตัดสินใจได้

สาวโสดไทยสมัยใหม่มีเสรีภาพและอำนาจตัดสินใจเลือกคู่เอง โดยรายการออกแบบให้ผู้หญิง 30 คน เลือกผู้ชาย 1 คน ต่อตอน ทำให้การเลือกหรือถูกเลือกเป็นเรื่องอิสระ กลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสด เช่น การใช้คำกริยาแสดงตัดสินใจ “ชอบ” “ปิด” “ดับ” และ “การใช้ประโยคปฏิเสธ” “ไม่ใช่สเปกของหนู” ทำให้เห็นถึงความคิดของสาวโสด เพราะมีปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรมที่เป็นตัวแปรในการผลิตตัวบท ดังนั้นการใช้คำศัพท์ในรายการ Take Me Out Thailand จะทำให้ผู้รับสารเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษากับสิ่งที่ปรากฏในรายการ และสะท้อนให้เห็นว่าสาวโสดมีเจตนาใช้คำศัพท์ใดเป็นพิเศษ เพื่อแสดงให้ผู้รับสารเห็นผู้กระทำชัดเจนขึ้น หรืออาจเป็นการหลบเลี่ยงการใช้คำบางคำ ซึ่งนำไปสู่การสะท้อนให้เห็นมุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ได้ มุมมองนี้สอดคล้องกับค่านิยมความเท่าเทียมทางเพศในสังคมไทยปัจจุบัน ซึ่งแตกต่างจากอดีตที่ผู้หญิงขาดสิทธิ์เลือกคู่เองและต้องปฏิบัติตามพ่อแม่และสังคม แต่มุมมองการเลือกคู่ถูกทำให้ “พูดได้ อธิบายได้ และชอบธรรมได้” ต่อหน้าสาธารณะ ซึ่งสะท้อนมุมมองเชิงวาทกรรมการเลือกคู่ในสังคมไทยร่วมสมัยอย่างชัดเจน คือ ผู้หญิงยุคใหม่มีสิทธิ์เลือกและตัดสินใจได้

2.2.2 รูปลักษณ์และความดึงดูดทางกายภาพมีความสำคัญมากต่อการเลือกคู่

จากรายการ Take Me Out Thailand ได้พบว่าผู้เข้าร่วมรายการฝ่ายผู้หญิงในช่วงการเลือกเปิดไฟหรือปิดไฟจะเลือกคู่ที่ภาพลักษณ์ดีในช่วงแรกพบ ซึ่งทั้งผู้หญิงโสดและผู้ชายโสดต่างสร้างความประทับใจแรกพบผ่านรูปลักษณ์หรือคำพูดเมื่อพบกันครั้งแรก ไม่ว่าฝ่ายผู้หญิงหรือฝ่ายผู้ชายล้วนเลือกคู่จากรูปลักษณ์ภายนอกในช่วงแรกพบ เพราะใคร ๆ ก็รู้สึกว่าการรักเป็นความดี ความสวยงาม ความรักมักเกี่ยวข้องกับความรู้สึกถึงความสุข และการใช้คำพูดที่แสดงความพึงพอใจด้านรูปลักษณ์ภายนอก เช่น การใช้คำวิเศษณ์ใช้คำ “หล่อ โสด สูง น่ารัก หวาน ดี ขาว สุขภาพ นิมิ ดีใจ เรียบร้อย” เป็นต้น แสดงพฤติกรรมและการกระทำของผู้เข้าร่วมรายการ เมื่อหนุ่มโสดออกเวที ผู้เข้าร่วมรายการฝ่ายผู้หญิงทั้ง 30 คนก็จะส่งเสียงร้องดัง แสดงให้เห็นว่าการแต่งกายและท่าทางของฝ่ายผู้ชายเป็นเรื่องสำคัญในการดึงดูดใจฝ่ายผู้หญิง และผู้หญิงตัดสินใจชอบหรือไม่จากภาพลักษณ์ของฝ่ายผู้ชาย โดยจากขอบเขตที่ศึกษาคลิปรายการลำดับผู้ติดตามมาทั้งหมด 20 ตอน ผู้วิจัยเห็นว่าในช่วงแรกพบ การตัดสินใจเปิดไฟหรือปิดไฟของผู้เข้าร่วมรายการฝ่ายผู้หญิง ส่วนใหญ่ก็ขึ้นอยู่กับหน้าตา ท่าทางและการแต่งกายของฝ่ายผู้ชาย ถ้ารูปร่างดี หน้าตาดี ท่าทางและการแต่งกายของหนุ่มโสดดี ในช่วงแรกพบ จำนวนการเปิดไฟของฝ่ายผู้หญิงจะมีมาก อาทิ ใน ตอน 10 ตอน 12 ตอน 13 ตอน 16 ตอน 17 ตอน 27 ตอน 31 มีฝ่ายผู้หญิงเปิดไฟถึง 29 ดวง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในรายการ Take Me Out Thailand จุดเริ่มต้นของการเลือกคู่สาวโสดจะเลือกจากภาพลักษณ์ดีในช่วงแรกพบ ในเนื้อหาของรายการบางตอน ฝ่ายผู้หญิงก็บอกว่าชอบผู้ชายที่รูปแบบการแต่งตัว หรือบอกว่าชอบผู้ชายหล่อและสูงขาว ดังนั้นมุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ผ่านกลวิธีนำเสนอทางภาษาของสาวโสดด้านการใช้คำวิเศษณ์ให้เห็นการแสดงความปรารถนาในด้านรูปลักษณ์หรือคำพูด ซึ่งรูปลักษณ์และความดึงดูดทางกายภาพมีความสำคัญมากต่อการเลือกคู่

2.2.3 การเลือกคู่กลายเป็นกระบวนการที่ต้องผ่านการให้เหตุผลและการอธิบายต่อสาธารณะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้ประโยคแสดงเหตุผล รวมถึงการใช้ประโยคปฏิเสธ การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ แสดงให้เห็นว่าเหตุผลของความรักหรือคนที่เลือกคู่ มีคุณลักษณะที่เหมาะสม ได้เห็นว่าคนที่เลือกคู่มีเหตุผลมากมาย การใช้ประโยคต่างๆจึงไม่เพียงทำหน้าที่อธิบายการเปิดไฟหรือดับไฟเท่านั้น หากแต่ยังเป็นกลไกทางภาษาที่นำเสนอวาทกรรม “การเลือกคู่แบบมีเหตุมีผล” ซึ่งทำให้ความรักและการเลือกคู่กลายเป็นกระบวนการที่ต้องผ่านการให้เหตุผลและการอธิบายต่อสาธารณะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2.2.4 สาวโสดไทยในฐานะผู้มีอำนาจในการนิยาม “ความรักที่เหมาะสม” ด้วยตนเอง

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบว่าการใช้ประโยคต่างๆในรายการทำหน้าที่ผลิตวาทกรรมการเลือกคู่ที่เน้นเหตุผล การอธิบาย และการประเมินคุณค่าของตัวตน มากกว่าการตัดสินใจจากรูปลักษณ์เพียงอย่างเดียว แม้รูปลักษณ์ภายนอกจะมีบทบาทในช่วงแรกพบ แต่คำตอบที่เกิดจากคำถามยังสะท้อนค่านิยมในการเลือกคู่ของสาวโสดในรายการ โดยปรากฏวาทกรรมที่ยอมรับว่าผู้ชายอาจมีประสบการณ์ความรักหรือเคยเจ้าชู้มาก่อน ขณะเดียวกัน สิ่งที่ถูกเน้นย้ำคือ “ตัวตนในปัจจุบัน” ของฝ่ายผู้ชาย โดยเฉพาะคุณค่าเรื่องความซื่อสัตย์และความรักเดียวใจเดียวมากกว่าการตัดสินใจอดีตเพียงอย่างเดียว กลวิธีการใช้ประโยคต่างๆ จึงมีบทบาทในการสร้างและตอกย้ำวาทกรรมการเลือกคู่ที่ผสมผสานระหว่างภาพลักษณ์ภายนอกกับคุณค่าทางศีลธรรม โดยเฉพาะอุดมคติของความรักแบบจริงใจและความสัมพันธ์ที่ยั่งยืน ซึ่งสะท้อนภาพตัวตนของสาวโสดไทยในฐานะผู้มีอำนาจในการนิยาม “ความรักที่เหมาะสม” ด้วยตนเองและสอดคล้องกับกรอบความคาดหวังของสังคมร่วมสมัย ขณะเดียวกัน สาวโสดไทยในฐานะผู้มีอำนาจในการนิยามความหมายของ “ผู้ชายที่เหมาะสม” ผ่านภาษาเปรียบเทียบที่ผสมผสานอารมณ์ขัน วัฒนธรรมร่วม และคุณค่าทางสังคมเข้าด้วยกันอย่างแนบเนียน จึงเป็นพื้นที่วาทกรรมที่สะท้อนการขัดแย้งและปรับตัวของมาตรฐานการเลือกคู่ในสังคมไทยระหว่างดั้งเดิมและปัจจุบัน

2.2.5 การเลือกคู่ในรายการเป็นกระบวนการต่อรองระหว่างอุดมคติทางศีลธรรมกับความเป็นจริงทางสังคม

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบว่า การใช้ประโยชน์ของข้อร้อง การใช้เปรียบเทียบกับ การแสดงออกถึงความจริงใจและความพยายาม ซึ่งทำให้ความปรารถนาในการเลือกคู่ถูกนำเสนอในรูปแบบที่สังคมยอมรับได้ และตอกย้ำกรอบความคิดว่าความสัมพันธ์ที่ดีควรเริ่มต้นจากการสื่อสารอย่างสุภาพ การร้องขอ และการให้เกียรติซึ่งกันและกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการเลือกคู่ในรายการเป็นกระบวนการต่อรองระหว่างอุดมคติทางศีลธรรมกับความเป็นจริงทางสังคมประโยชน์ต่างๆ ไม่เพียงสะท้อนงานอดิเรกที่คล้ายคลึงกับฝ่ายชายเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการเปิดเผยตัวตนและความปรารถนาในเชิงความสัมพันธ์ โดยแฝงนัยของความอ่อนโยน ความน่าทะนุถนอม และการยอมรับบทบาทความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด

2.2.6 ผู้เลือกที่พิจารณาอนาคตและบริบททางสังคมควบคู่ไปกับความรู้สึกส่วนบุคคล

จากการวิเคราะห์รายการ Take Me Out Thailand พบว่า การใช้มูลบททำหน้าที่เชื่อมโยงการเลือกคู่เข้ากับกรอบคุณค่าทางครอบครัว วัฒนธรรม และบทบาททางเพศ โดยทำให้ประเด็นเรื่องการปรับตัว การยอมรับจากครอบครัว และความมั่นคงของความสัมพันธ์ ถูกนำเสนอในลักษณะที่เป็น “เรื่องปกติ” และไม่จำเป็นต้องตั้งคำถามอย่างเปิดเผย กลวิธีนี้จึงผลิตวาทกรรมความรักแบบจริงจังที่ผูกโยงกับครอบครัวและความกลมกลืนในความสัมพันธ์ ตอกย้ำภาพตัวแทนของสาวโสดไทยในฐานะผู้เลือกที่พิจารณาอนาคตและบริบททางสังคมควบคู่ไปกับความรู้สึกส่วนบุคคล และภาพตัวแทนของผู้หญิงในฐานะผู้มีอำนาจในการกำหนดจังหวะและทิศทางของความสัมพันธ์ผ่านภาษาอย่างแนบเนียน

เมื่อพิจารณาโดยรวมกลวิธีทางภาษาเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นกลไกในการผลิตและเปิดเผยมุมมองเชิงวาทกรรมการเลือกคู่หลายมิติ ได้แก่ ผู้หญิงยุคใหม่มีสิทธิ์เลือกและตัดสินใจได้ รูปลักษณ์และความดึงดูดทางกายภาพมีความสำคัญมากต่อการเลือกคู่ การเลือกคู่กลายเป็นกระบวนการที่ต้องผ่านการให้เหตุผลและการอธิบายต่อสาธารณะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สาวโสดไทยในฐานะผู้มีอำนาจในการนิยาม “ความรักที่เหมาะสม” ด้วยตนเอง การเลือกคู่ในรายการเป็นกระบวนการต่อรองระหว่างอุดมคติทางศีลธรรมกับความเป็นจริงทางสังคม ผู้เลือกที่พิจารณาอนาคตและบริบททางสังคมควบคู่ไปกับความรู้สึกส่วนบุคคลตลอดจนมุมมองเชิงวาทกรรมอำนาจในการให้เหตุผลและการตัดสินใจในพื้นที่สาธารณะ กล่าวได้ว่าภาษาในรายการมิได้เป็นเพียงเครื่องมือสื่อสาร แต่เป็นเครื่องมือกำหนดกรอบความหมายของ “ความรักที่เหมาะสม” และ “ความสัมพันธ์ที่พึงประสงค์” ในสังคมร่วมสมัย

การอภิปรายผล

จากการผลการวิจัยผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่ามุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดสตรีนิยม ปอร์รินท์ เพ็ญศิริ (2551) มองว่า “สตรีนิยม คือ ความเท่าเทียมกัน ต้องการที่จะปลดปล่อยสตรีจากการกดขี่โดยการทำลายอุปสรรคที่กีดขวางการเป็นผู้กำหนดในเรื่องการเมือง เศรษฐกิจ หรือเรื่องทางเพศด้วยตัวเอง เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้สาวโสดมีสิทธิ์เลือกคู่และตัดสินใจกับผู้ชายเท่าเทียมกัน” (น. 6) และสอดคล้องกับแนวคิดการวิเคราะห์วาทกรรมของ Foucault (1972) and Fairclough (1995) เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมืออำนาจ ซึ่งพบว่าผู้หญิงยุคใหม่มีสิทธิ์เลือกและตัดสินใจได้ รูปลักษณ์และความดึงดูดทางกายภาพมีความสำคัญมากต่อการเลือกคู่ การเลือกคู่กลายเป็นกระบวนการที่ต้องผ่านการให้เหตุผลและการอธิบายต่อสาธารณะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สาวโสดไทยในฐานะผู้มีอำนาจในการนิยาม “ความรักที่เหมาะสม” ด้วยตนเอง การเลือกคู่ในรายการเป็นกระบวนการต่อรองระหว่างอุดมคติทางศีลธรรมกับความเป็นจริงทางสังคม ผู้เลือกที่พิจารณาอนาคตและบริบททางสังคมควบคู่ไปกับความรู้สึกส่วนบุคคล

ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับชิรู ประมวญ (2562) ซึ่งพบว่ารายการได้ประกอบสร้างให้การเลือกคู่มีความ

คล้ายคลึงกับโลกของความเป็นจริงผ่านรูปแบบและกระบวนการของรายการ ส่วนการสร้างความหมายของการเลือกคู่ในรายการ อย่างไรก็ตาม ผู้รับสารเห็นว่าการเลือกคู่ในการรายการนั้นมีความคล้ายคลึงกับการเลือกคู่ในชีวิตจริง

ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าในมุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดคือ ผู้หญิงมีสิทธิตัดสินใจเลือกคู่ด้วยตนเองนั้น เป็นไปตามค่านิยมความเท่าเทียมทางเพศในยุคใหม่ คือเป็นมุมมองการเลือกคู่ของสมัยใหม่ แต่อีกมุมมองหนึ่ง การเลือกคู่ของสาวโสดที่ต้องการให้ฝ่ายชายมาดูแลตนเอง พบว่าทั้งสองมุมมองมีความขัดแย้งกัน สะท้อนให้เห็นว่าแม้เป็นมุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ แต่ยังคงได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมดั้งเดิม คือ ผู้หญิงต้องพึ่งพาผู้ชาย ทำให้มีขัดแย้งในทัศนคติ และรายการเป็นพื้นที่ที่สาวโสดกล้าแสดงความรู้สึกปรารถนาแต่ในโลกจริง ผู้หญิงอาจไม่กล้าสื่อสารความต้องการนี้อย่างตรงไปตรงมา เพื่อไม่ถูกมองในแง่ลบจากสังคม

งานวิจัยนี้วิเคราะห์การสื่อสารในบริบทรายการเป็นบริบทบันเทิงซึ่งอาจจำลองให้สอดคล้องกับบริบทของโลกเสมือนความจริง แต่อย่างไรก็ตามยังพิจารณาได้ว่าเป็นบริบทของการสร้างรูปแบบรายการที่ไม่ใช่บริบทจริงโดยมีปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผู้เข้าร่วมรายการ สาวโสดกล้าพูดและกล้าแสดงออกความคิดเห็นของตนเอง แต่ในบริบทจริงอาจไม่กล้าพูดและแสดงออกอย่างตรงไปตรงมาดังที่แสดงออกในรายการ เช่น สาวโสดกล้าแสดงความรู้สึกปรารถนาในรูปร่างหน้าตาของผู้ชายหรือต้องการผู้ชายที่ร่ำรวย แต่ในความเป็นจริง ถ้าผู้หญิงสื่อสารความต้องการนี้อย่างตรงไปตรงมา อาจถูกมองในแง่ลบ หรือคนอื่นอาจมองผู้หญิงคนนี้น่ามีพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามแบบแผนของความเป็นผู้หญิงที่สังคมกำหนด

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษามุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดโดยใช้วิธีการศึกษาวาทกรรมผ่านรูปแบบรายการและองค์ประกอบการสื่อสารรายการ Take Me Out Thailand ผู้วิจัยสังเกตว่าดูเหมือนผู้หญิงมีสิทธิเลือก แต่แท้จริงผู้หญิงแค่สมัครมาเป็นตัวเลือก ถึงที่สุดก็เป็นตัวเลือกของผู้ชาย โดยเฉพาะในรายการนี้ มีผู้หญิง 30 คนต่อผู้ชาย 1 คน ดูเหมือนจะเป็นผู้หญิงมีสิทธิที่เปิดไฟหรือปิดไฟ แต่ความจริงคือ ผู้หญิงแค่มีสิทธิเลือกกว่าตนเองจะอยู่รายการต่อเพื่อให้โอกาสของผู้ชายเลือกได้หรือไม่ เพราะในตอนสุดท้าย แม้ว่าเหลือผู้หญิงเท่าไร รูปแบบของรายการก็ให้ผู้ชายเลือกดับไฟเหลือเพียงสองคน จากนั้นผู้ชายก็จะเป็นฝ่ายตัดสินใจโดยการให้ผู้หญิงตอบคำถามที่ผู้ชายเตรียมมาไว้แล้ว จากนั้นผู้ชายจึงจะเป็นผู้ตัดสินใจครั้งสุดท้ายในการเลือกผู้หญิงที่ถูกใจ สรุปว่าการวิจัยครั้งนี้สะท้อนให้เห็นมุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดในปัจจุบันที่น่าสนใจ และชี้ให้เห็นว่ารายการ Take Me Out Thailand นี้แม้จะเป็นพื้นที่ที่เปิดโอกาสให้สาวโสดได้เปิดเผยความรู้สึกปรารถนาของตนในการเลือกคู่อย่างอิสระซึ่งอาจจะทำได้ไม่ง่ายในชีวิตจริง แต่ถึงที่สุดแล้วอำนาจในการตัดสินใจเลือกคู่ก็ไม่ได้อยู่ที่ผู้หญิงอย่างแท้จริง เพราะในขั้นตอนสุดท้ายผู้ชายจะเป็นผู้เลือกกว่า ผู้หญิงคนใดเหมาะสมที่สุดที่จะ “ถูกเลือก” ให้เป็นคู่ของผู้ชาย

ข้อเสนอแนะ

1. ศึกษามุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ในวรรณกรรม ภาพยนตร์ หรือละครเรื่องอื่นของไทยและของจีน เพื่อดูว่ามีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไร
2. ศึกษาเปรียบเทียบมุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดสมัยใหม่ของรายการไทยกับรายการจีนอื่นๆ เป็นต้น

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้รับจากงานวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง “ภาษาแห่งความปรารถนา : มุมมองในการเลือกคู่ของสาวโสดไทยสมัยใหม่กรณีศึกษารายการเทค มี เอาท์ ไทยแลนด์ (Take Me Out Thailand) ” สามารถสรุปองค์ความรู้สำคัญได้ดังนี้

องค์ความรู้ใหม่แรกคือ ภาษาเป็นเครื่องมือสะท้อนความปรารถนาเชิงสังคม โดยสาวโสดในรายการใช้ถ้อยคำคำถาม และการแสดงออกเชิงวัจนภาษา อวัจนภาษา เพื่อกำหนดคุณค่าและคุณสมบัติของ “การเลือกคู่ในอุดมคติ” ให้สอดคล้องกับบริบทสังคมไทยสมัยใหม่ งานวิจัยชี้ให้เห็นว่าการเลือกคู่ของสาวโสดไทยมีได้ยึดโยงกับค่านิยมดั้งเดิม

เพียงอย่างเดียว แต่เป็นการผสมผสานระหว่างค่านิยมดั้งเดิมและค่านิยมสมัยใหม่ ได้แก่ ความมั่นคงทางเศรษฐกิจและความรับผิดชอบ บุคลิกภาพ ทักษะ และความเข้ากันได้ทางอารมณ์ การให้ความสำคัญกับความเสมอภาคและการเคารพซึ่งกันและกัน องค์ความรู้ใหม่อยู่ที่ผู้หญิงมีบทบาทเชิงรุกในการนิยามเงื่อนไขความรักและการเลือกคู่มากขึ้น การเปิดเผยอำนาจการต่อรองของผู้หญิงผ่านภาษา บทความเสนอว่าภาษาที่สาวโสดใช้ในรายการทำหน้าที่เป็นเครื่องมือของอำนาจการต่อรอง ไม่ว่าจะเป็นการตั้งคำถาม การปิดไฟ หรือการปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งสะท้อนการเปลี่ยนผ่านบทบาทของผู้หญิง จากอดีตผู้หญิงเป็นผู้ถูกเลือกเปลี่ยนเป็นผู้เลือกในปัจจุบันนี้

องค์ความรู้ใหม่อีกประการคือ การมองรายการ Take Me Out Thailand ไม่ใช่เพียงรายการบันเทิง แต่เป็นพื้นที่วาทกรรมที่หล่อหลอมและเผยแพร่แนวคิดเกี่ยวกับความรัก มุมมองการเลือกคู่ของสาวโสดไทยยุคใหม่ ผ่านภาษา ภาพ และรูปแบบรายการ การเชื่อมโยงภาษา ความรัก และอัตลักษณ์ผู้หญิงไทยร่วมสมัย บทความนี้แสดงให้เห็นว่าภาษาแห่งความปรารถนาเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างอัตลักษณ์ของสาวโสดไทยสมัยใหม่ ซึ่งมีลักษณะเด่นคือกล้าแสดงออก มีเหตุผลในการเลือกคู่ ตระหนักถึงคุณค่าและศักดิ์ศรีของตนเอง องค์ความรู้ใหม่นี้ช่วยขยายกรอบการศึกษาภาษา จากการวิเคราะห์เชิงคุณภาพและองค์ประกอบการสื่อสาร ไปสู่การเข้าใจภาษาในฐานะเครื่องมือสร้างอัตลักษณ์และความหมายทางสังคม

เอกสารอ้างอิง

- กิตติศักดิ์ ดิยา และ จริยา ปันวังกูร. (2567). แนวทางการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 โดยการประยุกต์ ทฤษฎีการสื่อสาร SMCR. *วารสารวิชาการและวิจัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*, 14(4), 171–185.
- จันทิมา อังคพนิชกิจ. (2561). *การวิเคราะห์ข้อความ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จินตนา สังข์อยู่. (2543). *มนุษย์สัมพันธ์*. นนทบุรี: โรงพิมพ์จุฑพร ดีไซน์.
- เทค มี เอาร์ท ไทยแลนด์. (2565, 17 ธันวาคม). *Take Me Out Thailand*. <https://citly.me/CyOnh>.
- นินา ท คณะนาม. (2563). *ทฤษฎี SMCR ของเบอร์โล (Berio)*. <https://citly.me/14KD9>.
- เบญจวรรณ แจ่มจำรูญ. (2557). *ปัจจัยบรรยากาศในการสื่อสารภายในองค์กร กระบวนการในการสื่อสาร และสื่อสังคมออนไลน์ส่งผล ต่อประสิทธิภาพในการสื่อสารภายในองค์กรของบริษัทเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ)*. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, กรุงเทพมหานคร.
- ปอรินทร์ เพ็ญศิริ. (2551). *การวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอภาพลักษณ์สตรีผ่านภาพโฆษณาในนิตยสารสตรี (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ)*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ชิธู ประมวล. (2562). *การสร้างความหมายการเลือกคู่ในรายการเกมโชว์ Take Me Out Thailand (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ)*. มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- สุพรรณษา ฤทธิพิพัฒน์ และ ณัฐมน สุนทรมีเสถียร. (2563). *In Theories ในความรัก เราต่างเป็นนักทฤษฎี: 16 ทฤษฎีความรักและความสัมพันธ์ ที่จะทำให้รู้ว่าแท้จริงแล้ว ‘เราไม่เข้าใจความรักเลย’*. <https://citly.me/JeLV5>.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2556). *ภาษาศาสตร์สังคม*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Berlo, D. K. (1960). *The Process of Communication: An Introduction to Theory and Practice*. Holt, Rinehart and Winston.
- Fairclough, N. (1995). *Discourse and social change* (2nd ed.). Cambridge, UK: Polity Press.
- Fluker TVS. (2014). *Take Me Out Thailand*. <https://citly.me/jZFUQ>.
- Foucault, M. (1972). *The Archaeology of Knowledge and the Discourse on Language*. Pantheon Books, New York.

Hooks, B. (2001). *All about love: New Visions*. New York, NY: William Morrow Paperbacks.

Wilbur, S. (1973). *Handbook of Communication*. Chicago: Rand Mc. Nally College.